

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΤΑΜΠΙΑΚΑΚΗΣ

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

Αθήνα 2021

Ο Χρήστος Νταμπακάκης είναι Διδάκτωρ Ιστορίας και Φιλοσοφίας του Δικαίου και του Θεάτρου (Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών). Έχει σπουδάσει νομική και θεατρολογία κι έχει ολοκληρώσει μεταπτυχιακές σπουδές στο ποινικό δίκαιο και την θεωρία του δικαίου, καθώς και στην πολιτιστική διαχείριση. Έχει σκηνοθετήσει τη βραβευμένη μικρού μήκους ταινία «2 ½» και έχει συμμετάσχει σε πολλά επιστημονικά συνέδρια. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6938828482

E-mail: aram801@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020–Μάιος 2021) με εισηγητές τους κ.κ. Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ο Επιθεωρητής* του Χρήστου Νταμπακάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons [BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Πατέρας

Μητέρα

Κόρη

Γιος

Επιθεωρητής

Επιθεωρητής 2

Περίληψη

Ένα δυσλειτουργικό ζευγάρι δασκάλων αποφασίζει να αναθρέψει τα παιδιά του υπό το φόβο του Πρωτοκόλλου και του Επιθεωρητή χρησιμοποιώντας το πρόσχημα της διά νόμου απαγόρευσης κυκλοφορίας λόγω ενός Εχθρού. Ένας ηθοποιός ως δήθεν κρατικός Επιθεωρητής από τη γέννηση των παιδιών και μετά τους επισκέπτεται κάθε Κυριακή και λαμβάνει την εβδομαδιαία αναφορά ως προς την καθημερινότητα της οικογένειας, τα τυχόν παραπτώματα και τις παραβάσεις των κανόνων. Όλοι είναι δυνάμει υπόλογοι στον Επιθεωρητή. Με το τέχνασμα αυτό οι γονείς εξασφαλίζουν αφενός την πειθαρχία και την ευταξία και αφετέρου επιτυγχάνουν το δέσιμο της οικογένειας υπό τον κοινό φόβο για τον Επιθεωρητή και τις ποινές του. Όταν ο Επιθεωρητής συνταξιοδοτείται το ζευγάρι προσλαμβάνει έναν άλλο ηθοποιό, ο οποίος αλλάζει τις ισορροπίες της οικογένειας.

1

Σαλόνι πολυτελούς μονοκατοικίας. Η Μητέρα (48 ετών), η Κόρη (18 ετών) κι ο Γιος (15 ετών) στέκονται ακίνητοι ο ένας δίπλα στον άλλο σε στρατιωτική παράταξη κι ο Πατέρας (50 ετών) περπατάει μπροστά τους, ενώ τους μιλάει. Κρατάει ένα σημειωματάριο. Κυριακή ώρα 11.50 π.μ.

Πατέρας: Ένα βήμα πίσω αυτή την εβδομάδα.

Κόρη: Μα γιατί;

Πατέρας: Εκπλήσσομαι με την ερώτηση.

Κόρη: Αφού όλα τα κάναμε σωστά.

Πατέρας: Είσαι σίγουρη;

Κόρη: Νομίζω ναι.

Πατέρας: Μάλιστα. (απευθύνεται στο Γιο) Εσύ τι νομίζεις;

Γιος: Ίσως ξεφύγαμε λίγο από τους κανόνες.

Μητέρα: Και το λίγο είναι πολύ.

Πατέρας: Οι κανόνες αν δεν τηρούνται λίγο δεν τηρούνται καθόλου.

Μητέρα: Ο Πατέρας έχει απόλυτο δίκιο.

Γιος: Και τώρα;

Πατέρας: Και τώρα... η ώρα της εβδομαδιαίας κρίσης.

Γιος: Πόσα παραπτώματα έχετε καταγράψει;

Πατέρας: (στέκεται και ξεφυλλίζει νευρικά το σημειωματάριο, διαβάζει την τελευταία σελίδα) Αρκετά για να προβληματίσουν τον Επιθεωρητή.

Μητέρα: Ο Επιθεωρητής είναι πάντα καλός μαζί μας.

Πατέρας: (κλείνει το σημειωματάριο και στέκεται απέναντι τους) Μόνο όταν είμαστε κι εμείς καλοί.

Κόρη: Έχετε δίκιο. Είμαστε απαράδεκτοι.

Πατέρας: Με φέροντε σε δύσκολη θέση κάθε εβδομάδα.

Μητέρα: Ο Επιθεωρητής θα είναι όπως πάντα ακριβοδίκαιος.

Γιος: Σε λίγο θα ξέρουμε.

Κόρη: Έχω πολλή αγωνία. Δεν ξέρω.

Πατέρας: Όλα τα ξέρουμε, γι' αυτό η ασυνέπεια τιμωρείται.

Μητέρα: Είδατε; Αυτά συμβαίνουν όταν δεν πειθαρχούμε στο Πρωτόκολλο.

Κόρη: Ναι, αλλά σχεδόν ποτέ δεν παραικλίνουμε.

Γιος: Κι ο Πατέρας μας συγχωρεί όταν κάνουμε λάθη.

Μητέρα: Δεν αποφασίζει όμως εκείνος.

Πατέρας: Ακριβώς γι' αυτό επιμένω στη συνέπεια... για να προλάβω-

Μητέρα: (τον διακόπτει) -την τιμωρία. Ω συγγνώμη.

Πατέρας: Δεν πειράζει. Με πρόλαβες. Άλλος ορίζει την τιμωρία.

Κόρη, Γιος: (εν χορώ) Ναι Πατέρα, είστε πάντα καλός μαζί μας.

Μητέρα: Καλός Πατέρας και καλός υπήκοος.

Πατέρας: Όλοι εδώ κάνουμε αυτό που πρέπει.

Κόρη: Θα προσπαθήσουμε περισσότερο.

Γιος: Δεσμευόμαστε όλοι.

Πατέρας: (απευθύνεται στην Κόρη) Την προηγούμενη Κυριακή αφαιρέθηκες κατά την ανακοίνωση της ποινής και το βλέμμα σου δεν ήταν κενό κι ανέκφραστο όπως απαιτείται. Να είσαι πολύ προσεκτική μ' αυτό εφεξής.

Κόρη: Με συγχωρείτε. Δεν θα επαναληφθεί.

2

Έδιο σαλόνι. Ο Πατέρας, η Μητέρα, η Κόρη κι ο Γιος σε παράταξη. Μπροστά τους στέκεται ο Επιθεωρητής. Κυριακή ώρα 12.48 μ.μ..

Επιθεωρητής: *(κρατάει το σημειωματάριο, διαβάζει και μιλάει)* Ημέρα Παρασκευή.

Πατέρας: Τρεις ώρες μελέτη, μία ώρα κεραιμική και μία ώρα χορός.

Επιθεωρητής: Παραπτώματα;

Πατέρας: Η Κόρη δεν ήξερε την πρωτεύουσα της Ουρουγουάης και μάλιστα όταν της την είπα προσποιήθηκε ότι την γνώριζε.

Επιθεωρητής: Ισχύει αυτό, Κόρη;

Κόρη: Μάλιστα κύριε Επιθεωρητά.

Επιθεωρητής: Διπλό παράπτωμα επομένως.

Κόρη: Μάλιστα.

Επιθεωρητής: Ποιο από τα δύο θεωρείς χειρότερο; Την άγνοια ή την υποκρισία;

Κόρη: Πρωτόκολλο άρθρο 3. Όλα τα παραπτώματα έχουν ίδια βαρύτητα και είναι αξιόποινα.

Επιθεωρητής: Δεν αρκεί η θεωρία.

Κόρη: Μάλιστα.

Επιθεωρητής: *(απευθύνεται στον Πατέρα)* Άλλο;

Πατέρας: Η Μητέρα κι ο Γιος. Κοινό παράπτωμα.

Επιθεωρητής: Πείτε μου λοιπόν.

Πατέρας: Αγκαλιάστηκαν στις 17.10, ενώ ο προκαθορισμένος χρόνος γι' αυτό είναι αυστηρά κάθε Δευτέρα από τις 19.00 έως τις-

Επιθεωρητής: *(διακόπτει)* -19.02. Ακριβώς. Γιατί συνέβη αυτό;

Μητέρα: Δικό μου λάθος. Άκαιρος ενθουσιασμός.

Επιθεωρητής: Και γιατί αυτό;

Μητέρα: Ο Γιος έκανε μια υπέροχη φιγούρα στο μπαλέτο.

Επιθεωρητής: Αυτό μόνο;

Μητέρα: Ήθελα να του ανταποδώσω τη χαρά που ένιωσα.

Γιος: Ευθύνομαι κι εγώ. Ανταποκριθήκα, ενώ γνωρίζω τους κανόνες.

Επιθεωρητής: Αφού όλοι γνωρίζετε τότε προς τί τα παραπτώματα;

Γιος: Για μένα ήταν πολύ αυθόρμητο. Όταν η μαμά, η Μητέρα ήθελα να πω, με αγκάλιασε τόσο θερμά θυμήθηκα μια φορά πριν πολλά χρόνια να μ' αγκαλιάζει, επειδή της έδωσα μια ωραία ζωγραφιά. Όταν μπήκε ο Πατέρας στο δωμάτιο και μας είδε της φώναξε και την τράβηξε πολύ απότομα από πάνω μου. Αν θυμάμαι καλά η ποινή του Επιθεωρητή ήταν δύο επιπλέον ώρες ξυλογλυπτικής.

Επιθεωρητής: Θυμάσαι κάτι άλλο επ' αυτού;

Γιος: Όχι κύριε Επιθεωρητά. Όμως ήταν σα να το ξαναέζησα ακριβώς με την ίδια αίσθηση που είχα τότε.

Μητέρα: Με συγχωρείτε και για τις δύο αυτές φορές.

Επιθεωρητής: Αν δεν έχει κάποιος άλλος κάτι να προσθέσει συνεχίζουμε. Ημέρα Σάββατο.

Πατέρας: Διαγωνισμα γενικών γνώσεων, δύο ώρες κηπουρικής και η Ώρα των Αναμνήσεων.

Επιθεωρητής: Παραπτώματα;

Πατέρας: Παραδόξως κανένα. Σωστές απαντήσεις, δύο επιτυχείς μεταφρτεύσεις και μεγάλο ενδιαφέρον για την Ώρα των Αναμνήσεων.

Επιθεωρητής: Χμμ, πολύ ωραία... *(διαβάζοντας)* Η Ώρα αυτή βοηθά τους νεαρούς υπηκόους να αντιληφθούν πόσο ασφαλείς είναι πλέον. Το χάος που επικρατούσε πριν τη θέσπιση του Πρωτοκόλλου δεν πρέπει ποτέ να επαναληφθεί.

Πατέρας, Μητέρα, Κόρη, Γιος: *(εν χορώ)* Η αποφυγή των λαθών του παρελθόντος είναι η ασπίδα μας για ένα ασφαλές μέλλον.

Επιθεωρητής: (καγχάζοντας) Άφγοος συγχρονισμός.

Πατέρας: Σας ευχαριστούμε. Και οι τέσσερις υπήκοοι επιδιώκουμε τη βελτίωσή μας.

Επιθεωρητής: Επομένως αυστηρή πειθαρχία.

Πατέρας: Ασφαλώς.

Επιθεωρητής: Πειθαρχία και ειλικρίνεια. Είστε βέβαιος ότι δεν αποκρύψατε κάτι;

Πατέρας: Απολύτως. Ουδέποτε.

Επιθεωρητής: Το Κρατικό Πρωτόκολλο απαιτεί ειλικρίνεια με κάθε τμήμα.

Μητέρα: Μάλιστα.

Επιθεωρητής: Έχετε κάτι να προσθέσετε πριν την επιβολή των ποινών;

Πατέρας: Όχι... ή μάλλον ναι. Θα προσπαθήσουμε όλοι περισσότερο.

Επιθεωρητής: Χαίρομαι. Θα το θυμάμαι αυτό. Στο δια ταύτα τώρα. Βάσει του Κρατικού Πρωτοκόλλου σας επιβάλλεται πλην των εβδομαδιαίων σας υποχρεώσεων επιπλέον μελέτη δέκα ωρών κι επιπλέον Ένωση πέντε ωρών.

Πατέρας: Σας ευχαριστούμε.

Μητέρα: Σας ευχαριστούμε.

Κόρη: Σας ευχαριστούμε.

Γιος: Σας ευχαριστούμε.

Επιθεωρητής: Ελπίζω την επόμενη Κυριακή να μην αναγκαστώ να επιβάλω νέες ποινές.

Πατέρας: Το απευχόμαστε όλοι κύριε Επιθεωρητά.

Μητέρα: Θα είμαστε σωστοί... σωστότεροι μάλλον.

Επιθεωρητής: Εις το επανιδείν.

3

Δωμάτιο της Κόρης. Λιτή επίπλωση, μία μεγάλη βιβλιοθήκη, μία υδρόγειος, όπου απεικονίζονται πέντε ήπειροι-κράτη, και πολλές παιδικές ζωγραφιές στον τοίχο. Η Κόρη κάθεται οκλαδόν και περιστρέφει με το δάχτυλο την υδρόγειο. Ο Γιος περπατά στο δωμάτιο και χαζεύει τις ζωγραφιές.

Κόρη: (περιστρέφοντας την υδρόγειο) Ήπειρος ή ωκεανός;

Γιος: Ωραία τα κατάφερες πριν.

Κόρη: (σταματά το παιχνίδι με την υδρόγειο) Εγώ ή εσύ;

Γιος: Εσύ. Ο Επιθεωρητής θύμωσε μαζί σου.

Κόρη: Δε θύμωσε. Ποτέ δε θυμώνει.

Γιος: Και τότε γιατί βάζει ποινές;

Κόρη: Έτσι πρέπει. Κρατικό Πρωτόκολλο.

Γιος: Και πάλι. Εσύ έκανες διπλό παράπτωμα.

Κόρη: Ο αυθορμητισμός είναι βαρύτερο παράπτωμα.

Γιος: (κοροϊδευτικά) Πρωτόκολλο άρθρο 3. Όλα τα παραπτώματα έχουν ίδια βαρύτητα και είναι αξιόποινα. (αυστηρά) Εσύ το είπες πριν λίγο.

Κόρη: Τουλάχιστον εγώ προσπάθησα να σώσω την κατάσταση, ενώ εσύ δημιούργησες μια κατάσταση εξαρχής.

Γιος: Απλά λειτούργησα ανθρώπινα.

Κόρη: Κι εγώ ανθρώπινα τότε ξέχασα κάτι. Άλλωστε οι ποινές είναι συνολικές. Αν ήσουν άψογος κι εσύ ας με κατηγορούσες.

Γιος: Τέλος πάντων... εγώ θα είμαι άψογος αυτή την εβδομάδα.

Κόρη: Κι εγώ το ίδιο. Θα το δεις. (περιστρέφει ξανά την υδρόγειο) Ήπειρος ή ωκεανός;

Γιος: (μπροστά στο παράθυρο, μετά από μικρή παύση) Αμάν πια μ' αυτά τα δέντρα. Δε μπορείς να δεις και τίποτα άλλο πέρα απ' αυτά. Αλλά κι από την άλλη, τί να δούμε;

Κόρη: Άραγε υπάρχει κάτι;

Γιος: Υπάρχει. Μου το έχουν πει ο Πατέρας και η Μητέρα.

Κόρη: Δεν το έχουμε δει όμως εμείς.

Γιος: Όχι, αλλά και τι σημαίνει αυτό;

Κόρη: Τίποτα. Έτσι το είπα.

Γιος: Δεν το πιστεύεις;

Κόρη: Πάντα πιστεύω. Όλα είναι για το καλό μας.

Γιος: Φυσικά.

Κόρη: Τουλάχιστον έχουμε μία εικόνα του πριν.

Γιος: Πριν πότε;

Κόρη: Πριν γεννηθούμε.

Γιος: Πριν και το Κρατικό Πρωτόκολλο άρα.

Κόρη: Εσύ δεν έχεις περιέργεια γι' αυτό το πριν; Πώς ήταν τότε;

Γιος: Θα είχα αν δεν ήταν η Ώρα των Αναμνήσεων.

Κόρη: (μικρή σιωπή) Πάντως εγώ απολαμβάνω αυτή την Ώρα.

Γιος: Ναι, μαθαίνουμε κάπως το πριν.

Κόρη: Τώρα τίποτα δεν είναι ίδιο.

Γιος: Κανείς δε μπορεί να το ξέρει αυτό.

Κόρη: Ε ναι, αφού κανείς δεν κυκλοφορεί. Άρα ποιος ξέρει τι έχει αλλάξει;

Γιος: Μα έτσι όπως το λες όλα έχουν αλλάξει.

Κόρη: Ναι, έτσι έπρεπε.

Γιος: Πώς μπορείς να το ξέρεις;

Κόρη: Το καταλαβαίνω.

Γιος: Από την Ώρα των Αναμνήσεων;

Κόρη: Ε, όχι μόνο.

Γιος: Αλλά;

Κόρη: Από το βλέμμα του Πατέρα και της Μητέρας. Νιώθω ότι είναι χαρούμενοι, επειδή τώρα είμαστε όλοι ασφαλείς.

Γιος: Και ευτυχισμένοι;

Κόρη: Μάλλον...

Γιος: Μάλλον ναι ή μάλλον όχι;

Κόρη: Μάλλον... μάλλον... Δε ξέρω.

Γιος: Δεν μπορείς να ξέρεις, γιατί δεν μπορείς να συγκρίνεις.

Κόρη: ... (τον κοιτά με απορία)

Γιος: Έτσι γεννηθήκαμε, δεν ξέρουμε εμείς το πριν.

Κόρη: Και δεν θα το μάθουμε.

Γιος: Μάλλον όχι.

Κόρη: Άρα πρέπει να δείχνουμε αφοσίωση κι εμπιστοσύνη.

Γιος: Σε ποιόν;

Κόρη: Σ' όλους. Στον Πατέρα, στη Μητέρα, στον Επιθεωρητή και κυρίως στο Κρατικό Πρωτόκολλο.

Γιος: Αυτό κάνουν όλοι. Εσύ τους έχεις δει αυτούς;

Κόρη: ... (τον κοιτά με απορία)

Γιος: Αυτούς τους όλους εννοώ.

Κόρη: Όχι.

Γιος: Θα ήθελες να τους δεις;

Κόρη: Απαγορεύεται, οπότε...

Γιος: Αν γινόταν;

Κόρη: Με το αν μπορείς να τρελαθείς.

Γιος: Όπως αν είχες μάθει την πρωτεύουσα της Ουρουγουάης;

Κόρη: Ακριβώς. Δεν έγινε, άρα το αν δε βοηθάει.

Γιος: *(γνέφει καταφατικά)*

Κόρη: Ζούμε τα πράγματα στη μοναδική τους εκδοχή, αυτή που τελικά συμβαίνει.

Γιος: Έχεις δίκιο.

Κόρη: Εξάλλου είμαστε τυχεροί. Μαθαίνουμε τόσα πράγματα.

Γιος: Ναι, οι γονείς μας ξέρουν τα πάντα.

Κόρη: Ναι.

Γιος: Να σου πω κάτι; Μ' αρέσουν πολύ τα μαθήματα, αλλά...*(κομπιάζοντας)* αλλά πού θα μας χρειαστούν;

Κόρη: Ο Πατέρας δε λέει ότι η γνώση είναι δύναμη;

Γιος: Ναι, αλλά τη δύναμη δεν την ασκείς σε κάποιον;

Κόρη: Δηλαδή;

Γιος: Ας πούμε ότι εγώ είμαι δυνατός, ενώ κάποιος την ίδια στιγμή είναι αδύναμος ως προς εμένα.

Κόρη: Ναι. Λοιπόν;

Γιος: Εδώ μέσα είμαστε οικογένεια. Δεν πρέπει να υπάρχουν δυνατοί και αδύναμοι.

Κόρη: Ο Πατέρας δεν εννοεί αυτό. Θεωρεί απλώς ότι πρέπει να εκπληρώσουμε το σκοπό μας, να φτάσουμε στην τελειότητα.

Γιος: Αυτό θέλει το Κρατικό Πρωτόκολλο.

Κόρη: Άρα και ο Πατέρας. Άρα και όλοι οι υπήκοοι του Κράτους.

Γιος: Άρα κι εμείς.

Κόρη: Είδες; Μόνος σου έφτασες στην απάντηση. *(Αρχίζει και πάλι να περιστρέφει την υδρόγειο και ο Γιος κάθεται δίπλα της οκλαδόν με κλειστά μάτια. Η Κόρη σταματά απότομα την περιστροφή)* Ήπειρος ή ωκεανός;

Γιος: Ήπειρος.

Κόρη: Λάθος. Ωκεανός. Πάμε ξανά. *(αρχίζει και πάλι την περιστροφή)*

Γιος: Με αγχώνουν πολύ οι επισκέψεις του Επιθεωρητή.

Κόρη: *(σταματά την περιστροφή και κάπως σοβαρεύει)* Για μένα είναι μία δικαίωση.

Γιος: Δικαίωση;

Κόρη: Νιώθω ότι επιβραβεύονται οι κόποι της εβδομάδας.

Γιος: Ακόμα κι όταν έχουμε πολλές ποινές;

Κόρη: Ναι, γιατί έτσι θα βελτιωθούμε.

Γιος: Μέχρι που...

Κόρη: ...που θα είμαστε άριστοι. Οι καλύτεροι υπήκοοι.

Γιος: Δεν θα είναι κουραστικό να μην ξανακάνουμε ποτέ λάθη; Να τα ξέρουμε όλα;

Κόρη: Όχι, καθόλου δεν θα είναι.

Γιος: Για μένα θα είναι. Εκτός αν... *(διστακτικά)* αν έχουμε νέο στόχο.

Κόρη: Μα ο στόχος θα υπάρχει... να μείνουμε σταθεροί, να μην κάνουμε ποτέ ξανά λάθη.

Γιος: Ως πότε;

Κόρη: *(ελαφρώς αγανακτισμένα)* Ως πότε; Ως πότε; Για πάντα!

Γιος: Για όσο υπάρχει το Πρωτόκολλο.

Κόρη: Το Πρωτόκολλο πάντα θα υπάρχει. Αφού ο Πατέρας λέει ότι όλος ο κόσμος το περίμενε για να σωθούν οι άνθρωποι.

Γιος: Άρα τώρα που σώθηκαν κανείς δε θα το αμφισβητήσει... τουλάχιστον όσοι έζησαν το πριν.

Κόρη: Όχι μόνο αυτοί, όλοι.

Γιος: Όλοι πώς;

Κόρη: Μέσω της Ώρας των Αναμνήσεων. Αυτός είναι ο σκοπός της. Να μάθουν όλοι πώς ήταν ο κόσμος πριν και γιατί το Κρατικό Πρωτόκολλο μας έσωσε όλους.

Γιος: Άρα ο σκοπός είναι μια ζωή χωρίς λάθη.

Κόρη: Κι όχι μόνο χωρίς λάθη, αλλά με πειθαρχία και ασφάλεια.

Γιος: Κι έρωτα;

Κόρη: Ό, τι επιτάσσει το Πρωτόκολλο.

Γιος: Το Πρωτόκολλο δεν αναφέρει αυτή τη λέξη.

Κόρη: Και τότε πού την έμαθες;

Γιος: Στο λεξικό του Πατέρα. Εκεί την είδα κρυφά.

Κόρη: Κακώς. Εμείς λειτουργούμε αυστηρά βάσει του Πρωτοκόλλου.

Γιος: Για όσο υπάρχει... κι αφού θα υπάρχει για πάντα αυτό, για όσο θα υπάρχουμε εμείς.

Κόρη: Ναι, αφού εμείς θα φύγουμε πρώτοι.

Γιος: Βάσει Πρωτοκόλλου κι αυτό;

Κόρη: Μπορεί. *(περιστρέφει ξανά την υδρόγειο)* Ήπειρος ή ωκεανός;

Γιος: Ουφ, βαρέθηκα αυτό το ανούσιο παιχνίδι. *(σηκώνεται και περπατά αργά στο δωμάτιο)* Πιστεύεις ότι έχουμε ονόματα;

Κόρη: Πάλι τα ίδια; Φυσικά κι έχουμε. Είσαι ο Γιος κι είμαι η Κόρη.

Γιος: Δεν εννοώ αυτά και το ξέρεις. Αυτά είναι οι ιδιότητές μας στην οικογένεια. Δεν είχαμε ποτέ άλλα ονόματα;

Κόρη: Όχι. Πάντα ήσουν ο Γιος και πάντα ήμουν η Κόρη.

Γιος: Κι αν στο μέλλον κάνω οικογένεια θα με λένε ακόμα Γιο;

Κόρη: Ο Πατέρας μου έχει πει ότι αυτή η διαδικασία ορίζεται από τον Επιθεωρητή... *(μιμούμενη τον Πατέρα)* «εφόσον έρθει η κατάλληλη στιγμή». Δε γνωρίζω κάτι άλλο.

Γιος: Θα μου άρεσε να είμαι Πατέρας και να φροντίζω την οικογένειά μου.

Κόρη: Κάνεις όνειρα χωρίς καν να ξέρεις αν αυτό είναι εφικτό.

Γιος: Σίγουρα είναι εφικτό. Το Κράτος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς οικογένειες.

4

Σαλόνι πολυτελούς μονοκατοικίας. Η Μητέρα, η Κόρη κι ο Γιος βρίσκονται στον καναπέ και ο Πατέρας στέκεται μπροστά τους. Τετάρτη ώρα 13.00.

Πατέρας: Έτοιμοι όλοι;

Κόρη: Μάλιστα.

Πατέρας: Η γνωστή διαδικασία. Δεν υπάρχουν περιθώρια λάθους. Κατηγορία Προθέρμανσης. (αρχίζει διαδικασία εναλλάξ ερωτήσεων) Ερώτηση πρώτη. Πόσα είναι τα κράτη του κόσμου;

Μητέρα: Πέντε.

Πατέρας: Και πόσες είναι οι ήπειροι;

Κόρη: Πέντε.

Πατέρας: Τι συνδέει αυτά τα κράτη;

Γιος: Το Πρωτόκολλο.

Πατέρας: Ποιά η σχέση των υπηκόων των πέντε κρατών;

Μητέρα: Συνυπήκοοι του Υπερκράτους.

Πατέρας: Γιατί δεν μπορούν να συναντηθούν;

Κόρη: Για την ασφάλεια όλων.

Πατέρας: Τι ορίζει το Πρωτόκολλο επ' αυτού;

Γιος: Καθολική απαγόρευση της κυκλοφορίας. Άρθρο 7.

Πατέρας: Γιατί πρέπει να μελετάμε την υδρόγειο αφού απαγορεύεται να μετακινήθουμε;

Γιος: Για να είμαστε έτοιμοι αν ποτέ το Πρωτόκολλο επιτρέψει την ελεύθερη κυκλοφορία.

Πατέρας: Πότε μόνο θα γινόταν αυτό;

Γιος: Μόνο σε περίπτωση που δεν θα υπήρχε κανένας κίνδυνος για τους ανθρώπους.

Πατέρας: Ποιό είναι το τρίπτυχο του Πρωτοκόλλου;

Μητέρα: Πειθαρχία, ασφάλεια, αριστεία.

Πατέρας: Πόσα είναι τα στάδια ως την αριστεία;

Κόρη: Δύο.

Πατέρας: Και συγκεκριμένα;

Γιος: Η Ένδεια και η Επιλεξιμότητα.

Πατέρας: Ποιοί τελικά φτάνουν στο τελευταίο στάδιο;

Μητέρα: Οι πειθαρχημένοι και οι μελετηροί.

Πατέρας: Ποιά είναι η πιο σημαντική κοινή δραστηριότητα μιας οικογένειας;

Κόρη: Η Ένωση.

Πατέρας: Σε τι εξυπηρετεί;

Γιος: Στη δημιουργία ασπίδας κατά του Εχθρού.

Πατέρας: Ποιός είναι ο Εχθρός;

Μητέρα: Δεν έχει όνομα. Στο Πρωτόκολλο αναφέρεται ως Εχθρός.

Πατέρας: (απευθύνεται στην Κόρη) Εσύ ποιος φαντάζεσαι ότι είναι ο Εχθρός;

Κόρη: Ο έξω κόσμος, ό,τι είναι έξω από το φράχτη.

Πατέρας: Μόνο οι Επιθεωρητές είναι έξω από το φράχτη.

Κόρη: Δεν εννοώ τους Επιθεωρητές, αλλά αυτό που πολεμά το Πρωτόκολλο.

Πατέρας: Όσο τηρούμε το Πρωτόκολλο είμαστε ασφαλείς. Εφόσον υπάρχει ο Εχθρός κινδυνεύουν όλοι οι υπήκοοι.

Μητέρα: Και κανείς δεν ξέρει ποιός ή τί είναι.

Πατέρας: Ακριβώς, μόνο το Κράτος, ούτε καν οι Επιθεωρητές. Αλλαγή κατηγορίας. Αγωγή του Πολίτη. Πότε θεσπίστηκε το Πρωτόκολλο;

Κόρη: Το 1977.

Πατέρας: Από πόσα άρθρα αποτελείται;

Γιος: 412.

Πατέρας: Σε πόσα από αυτά αναφέρεται η λέξη οικογένεια;

Γιος: 396.

Πατέρας: (εκνευρισμένος) Έχεις άλλη μία ευκαιρία.

Γιος: 395.

Πατέρας: Πόσα άρθρα πρέπει να γνωρίζουμε;

Μητέρα: Όλα.

Πατέρας: Άρθρο 42.

Κόρη: Η οικογένεια είναι ο πυρήνας του κράτους.

Πατέρας: (έντονα) Πες το σωστά! Η οικογένεια είναι ο πυρήνας του κράτους και...

Κόρη: ...το καταφύγιο κάθε ανθρώπου.

Πατέρας: Άρθρο 126.

Γιος: Ο Επιθεωρητής έχει τη διακριτική ευχέρεια να επιβάλει ποινές.

Πατέρας: Άρθρο 266.

Μητέρα: Ο Πατέρας κάθε οικογένειας ως υπόλογος στον Επιθεωρητή είναι αρμόδιος για τη λειτουργία της.

Πατέρας: Ο ορισμός της φιλίας;

Κόρη: Η φροντίδα για τα αντικείμενα.

Πατέρας: Πού βρίσκεται ο Οφθαλμός του Κράτους;

Γιος: Στον ουρανό, στα δέντρα, στο σπίτι, στα βιβλία, παντού.

Πατέρας: Αλλαγή κατηγορίας.

5

Υπνοδωμάτιο ζευγαριού. Ο Πατέρας τακτοποιεί κάποια έγγραφα στο γραφείο του και η Μητέρα κοιτάζει από το παράθυρο τον κήπο.

Πατέρας: Πώς τα βλέπεις;

Μητέρα: Δεν ξέρω. Ώρες ώρες μπερδεύομαι.

Πατέρας: Γιατί αυτό;

Μητέρα: Ίσως δεν είμαστε αρκετά αυστηροί μαζί τους.

Πατέρας: Το πιστεύεις;

Μητέρα: (γνέφοντας καταφατικά) Ναι.

Πατέρας: Ίσως να είναι επικίνδυνο αυτό. Φοβάμαι ότι περισσότερη αυστηρότητα θα φέρει τα αντίθετα αποτελέσματα.

Μητέρα: Μα αφού δεν φαινόμαστε εμείς οι αυστηροί.

Πατέρας: Φαίνεται εκείνος ως όργανο του Πρωτοκόλλου, αλλά και πάλι...

Μητέρα: Κι εμείς εκτελεστές του Πρωτοκόλλου είμαστε, στην ίδια πλευρά όλοι.

Πατέρας: Αρκεί να το πιστεύουν για πάντα.

Μητέρα: Όσο θα μεγαλώνουν όμως;

Πατέρας: Με τη σωστή καθοδήγηση δεν θα έχουμε θέμα.

Μητέρα: Λες;

Πατέρας: Ήδη έχουν μέσα τους το φόβο που τους φυτέψαμε.

Μητέρα: Ναι, ο φόβος του έξω, του Επιθεωρητή, του λάθους, τα ξέρω όλα αυτά...

Πατέρας: Τότε;

Μητέρα: Ίσως δεν είναι αρκετό.

Πατέρας: Είναι. Όσο παίζουμε κι εμείς καλά το ρόλο μας δεν έχουμε να ανησυχούμε για κάτι.

Μητέρα: Δεν είναι μόνο αυτό. Εκτός από το φόβο ίσως έχουν μέσα τους και αμφιβολία.

Πατέρας: Για το αν ισχύει όλο αυτό;

Μητέρα: Ναι.

Πατέρας: Ε, στο χέρι μας είναι να μην έχουν αμφιβολίες.

Μητέρα: Εντάξει... αλλά όσο και να τους κατευθύνεις... (παύση) ε, να, έχουν λογική, με τον καιρό θα σκέφτονται αλλιώς και ίσως να διεκδικήσουν.

Πατέρας: Δικαιώματα ή κάτι άλλο;

Μητέρα: Το αυτονόητο. Να δουν το έξω.

Πατέρας: Μα αφού «απαγορεύεται».

Μητέρα: Ακριβώς αυτό το κάνει και πιο ελκυστικό.

Πατέρας: Το όριο τους είναι ο φράχτης. Σ' αυτή τη συνθήκη γεννήθηκαν.

Μητέρα: Δεν είναι δική τους συνθήκη. Φοβάμαι... (ξεσπά σε κλάματα)

Πατέρας: Τι πράγμα;

Μητέρα: (κλαίγοντας) Μην την αλλάξουν... μην το προσπαθήσουν... Δεν θα αντέξω να με μισήσουν τα παιδιά μου και τελικά να τα χάσω... Ίσως δεν έπρεπε να έχω συμφωνήσει τότε, έπρεπε να πω ένα μεγάλο όχι...

Πατέρας: Έλα τώρα, μην κάνεις έτσι... Δεν θυμάσαι γιατί δεν είπες όχι; Αμέσως κατάλαβες ποιο θα ήταν το καλύτερο για εκείνα, πού θα μπορούσαν να είναι για πάντα ασφαλή. Ο κόσμος προχωρά ακολουθώντας κανόνες, κι αφού το κράτος είναι άχρηστο παίρνω μόνος μου το δικαίωμα να φτιάξω εγώ τους κανόνες για την οικογένειά μου.

Μητέρα: Κι έτσι να 'ναι... αν εκείνα κάποια στιγμή θελήσουν να δουν το περιβόητο έξω;

Πατέρας: Αποκλείεται.

Μητέρα: Πρόσεξε μην σε διαψεύσουν.

Πατέρας: Δεν θα γίνει. Η καλύτερη μέθοδος γι' αυτά είναι ο φόβος.

Μητέρα: Δεν λειτουργεί πάντα.

Πατέρας: Πάντα και σε όλους. Αυτό το έμαθα καλά.

Μητέρα: Λες πάλι για τα δικά σου βιώματα;

Πατέρας: Ναι... ποτέ δε μου φεύγουν από το μυαλό, ακόμα και τόσα χρόνια μετά...

Μητέρα: Και δεν θα φύγουν εύκολα... τέτοιες πληγές δεν κλείνουν ποτέ.

Πατέρας: Ήταν πολύ δύσκολο για μένα να βλέπω τον πατέρα μου σ' αυτή την κατάσταση, να μην ξέρω τι θα μου συμβεί το επόμενο λεπτό. Με χτυπούσε τόσο δυνατά που κάθε φορά φοβόμουν ότι θα με σκοτώσει.

Μητέρα: Δυστυχώς, δεν είναι όλοι οι άνθρωποι τυχεροί. Για μένα είναι τζόγος σε ποιιά οικογένεια θα γεννηθεί και θα μεγαλώσει ο κάθε άνθρωπος.

Πατέρας: Φυσικά κι είναι τζόγος. Όσοι διαφορετικοί άνθρωποι υπάρχουν, άλλες τόσες είναι και οι διαφορετικές αφετηρίες ζωής. Κι η μια αφετηρία από την άλλη μπορεί να απέχει έτη φωτός. Όπως και οι ζωές με φόβο απέχουν έτη φωτός από τις άλλες.

Μητέρα: Πιστεύεις ότι υπάρχουν οικογένειες που λειτουργούν χωρίς φόβητρα;

Πατέρας: Ίσως. Όμως ο φόβος δεν είναι εξ ορισμού κάτι κακό. Εμείς τον χρησιμοποιούμε για καλό σκοπό.

Μητέρα: Εξακολουθώ να φοβάμαι για το κατά πόσο θα λειτουργήσει μακροπρόθεσμα.

Πατέρας: Να είσαι σίγουρη ότι λειτουργεί. Αρκεί να έχει χτιστεί σωστά το πράγμα.

Μητέρα: Ε τότε ίσως να μην κινδυνεύουμε.

Πατέρας: Όχι βέβαια. Εξάλλου δεν έχουν μέτρο σύγκρισης.

Μητέρα: Και τί μ' αυτό; Δεν ξέρουν πώς είναι το έξω, έχουν όμως την περιέργεια.

Πατέρας: Γι' αυτή την περιέργεια σιεφτήκαμε την Ώρα των Αναμνήσεων. Κάπως έπρεπε να τρομάξουν με το πριν για να εκτιμήσουν το τώρα (*παίρνει στα χέρια του μια φωτογραφία των παιδιών του και τη χαϊδεύει στοργικά*).

Μητέρα: Έξυπνη ιδέα ήταν. Λες έχουν πειστεί;

Πατέρας: Μάλλον. Τουλάχιστον έτσι δείχνουν.

Μητέρα: Κι αν μπλοφάρουν; Αν δείχνουν ένα καλό πρόσωπο πριν τη μεγάλη έξοδο;

Πατέρας: Αποκλείεται. Με μικρές κινήσεις πάντα θα τους αποτρέπουμε. Τουλάχιστον να μένουν στη σκέψη.

Μητέρα: Δε ξέρω. Γι' αυτό λέω ότι ίσως θέλει κι άλλη αυστηρότητα.

Πατέρας: Βλέποντας και κάνοντας. Ευτυχώς έχουμε το χρόνο να σχεδιάζουμε και να προσαρμοζόμαστε...

Μητέρα: Και να προβλέπουμε...

Χτυπάει το κινητό τηλέφωνο του Πατέρα. Βγάζει μια αρμαθιά κλειδιά που κρέμονται στο στήθος μέσα από το πουκάμισό του, ξεκλειδώνει το συρτάρι του και απαντά στην κλήση.

Πατέρας: Καλησπέρα... ο ίδιος... μάλιστα... (*ταραγμένος*) όχι, δε μου είχε πει κάτι, δεν θα μπορούσε και μπροστά στα παιδιά... (*έντονα*) πώς γίνεται έτσι ξαφνικά; ... και τώρα; ... αυτό μας δημιουργεί τεράστιο θέμα... πρέπει να τον ενημερώσετε καλά και να είστε σίγουροι για τον άνθρωπο αυτό... και για να είμαστε βέβαιοι για το αποτέλεσμα θα διπλασιάσω την αμοιβή του... ναι, μπορώ να το καλύψω... αρκεί τα πράγματα να είναι όπως πρέπει... ναι, καλό βράδυ.

Μητέρα: (*πολύ ταραγμένη*) Είναι αυτό που φαντάζομαι;

Πατέρας: Ναι... ο Επιθεωρητής αποσύρεται, βγαίνει σε σύνταξη!

Μητέρα: Είναι όντως αυτό ή...;

Πατέρας: Δε μπορεί να είναι κάτι άλλο. Τόσα χρόνια είχαμε άψογη συνεργασία.

Μητέρα: Μήπως να προσπαθήσουμε να τον μεταπείσουμε;

Πατέρας: Και τί θ' αλλάξει; Αργά ή γρήγορα θα θελήσει να σταματήσει.

Μητέρα: Και τώρα;

Πατέρας: Τώρα... άκουσες... αναγκαστικά...

Μητέρα: Δε θα χτυπήσει λες;

Πατέρας: Μπα, θα το μπαλώσουμε κάπως. Κάτι θα σκεφτούμε, έχουμε χρόνο ως το Σάββατο που θα στείλουμε τις οδηγίες.

Μητέρα: Κακώς δεν το είχαμε προβλέψει.

Πατέρας: Ε, κάποτε θα συνέβαινε. Αλλά και τι να πρωτοσκεφτείς; Άλλο εμένα με προβληματίζει.

Μητέρα: Τι πράγμα;

Πατέρας: Δύο πράγματα. Αν θα είναι πειστικός και εχέμυθος.

Μητέρα: Με τέτοια αμοιβή δεν θα τον συμφέρει να το τινάζει στον αέρα.

Πατέρας: Κι αν δεν πείσει ο καινούριος; Σ' αυτό τα παιδιά έχουν μέτρο σύγκρισης.

Μητέρα: Θα δούμε πώς είναι αυτός και θα δώσουμε μετά οδηγίες στο γραφείο.

Πατέρας: Ναι. Τουλάχιστον από τη δεύτερη Κυριακή να είναι όπως τον θέλουμε.

Μητέρα: Ό, τι κι αν είναι το προλαβαίνουμε.

Πατέρας: Έτσι θέλω να πιστεύω. Άκυρη αναποδιά.

Μητέρα: Όλα διορθώνονται. Χρόνος και ψυχραιμία χρειάζεται.

Πατέρας: Και μετά να δούμε σιγά σιγά πώς θα γράψουμε το τελευταίο κείμενο του Επιθεωρητή.

Μητέρα: Μια καλή δικαιολογία και ένας υποτυπώδης αποχαιρετιστήριος λόγος κι έτοιμο το κείμενο. Έλα, μην αγχώνεσαι.

Πατέρας: Πώς να μην αγχωθώ; Από την πρώτη μέρα της ζωής τους τον βλέπουν τα παιδιά. Μαζί του μεγάλωσαν. Τι κάνουν τώρα αυτά;

Μητέρα: Βάσει προγράμματος τελειώνουν την ιεμπάνα και σε πέντε λεπτά θα μας περιμένουν στον καναπέ για την Ένωση.

6

Σαλόνι. Ο Πατέρας, η Μητέρα, η Κόρη και ο Γιος σε παράταξη. Μπροστά τους στέκεται ο Επιθεωρητής. Κυριακή ώρα 12.05 μ.μ..

Επιθεωρητής: Η σημερινή επίσκεψη θα είναι κάπως διαφορετική.

Πατέρας: Γιατί αυτό κύριε Επιθεωρητά;

Επιθεωρητής: Μετά από 25 χρόνια ευδόκιμης υπηρεσίας το Κράτος θα με ανταμείψει.

Πατέρας: Με ποιόν τρόπο;

Επιθεωρητής: Από αύριο θα υπηρετώ πλέον ως πρόεδρος του Συμβουλίου Επιθεωρητών.

Πατέρας: Πολύ τιμητική η νέα σας θέση. Συγχαρητήρια. Πρακτικά όμως τι σημαίνει αυτό;

Επιθεωρητής: Ένα πράγμα. Απόσυρση από την ενεργό δράση.

Πατέρας: Είναι πολύ μεγάλη αλλαγή μετά από τόσα χρόνια.

Επιθεωρητής: Ασφαλώς κι είναι. Ωστόσο, προσπαθώ και προσπαθούμε όλοι μας για να φτάσουμε κάπου.

Πατέρας: Ακριβώς. Όλοι οι υπήκοοι κάθε εβδομάδα προσπαθούν να γίνουν καλύτεροι. Το κίνητρο είναι το παν.

Επιθεωρητής: Χωρίς κίνητρο δεν υπάρχει και νόημα στη ζωή. Είστε σε καλό δρόμο.

Πατέρας: Όλη η οικογένεια επιδιώκει το καλύτερο δυνατόν.

Επιθεωρητής: Σίγουρα θα το διαπιστώσει και ο αντικαταστάτης μου. Ο νέος Επιθεωρητής θα σας επισκεφθεί για πρώτη φορά την ερχόμενη Κυριακή.

Πατέρας: Είναι μεγάλη αλλαγή για όλους μας και κυρίως για τα νεότερα μέλη της οικογένειας.

Επιθεωρητής: Το γνωρίζω. Το φαντάζομαι. Όμως αυτή η διακοπή της συνήθειάς σας είναι επιβεβλημένη.

Πατέρας: Κατανοητό. Πάντως χαιρόμαστε πολύ για σας. Εξάλλου θα μπορείτε να μαθαίνετε την πρόοδό μας μέσω του αντικαταστάτη σας.

Επιθεωρητής: Έτσι ακριβώς. Να είστε σίγουροι ότι θα το επιδιώξω.

Πατέρας: Δεν θα σας απογοητεύσουμε ούτε και στο μέλλον.

Επιθεωρητής: Προτού ακούσω την αναφορά σας θα ήθελα να απευθυνθώ σε όλους. Σας ευχαριστώ για την άψογη συνεργασία. Η πειθαρχία και η εμπιστοσύνη που δείχνετε στον Πατέρα και κατ' επέκταση σε μένα είναι η απόδειξη της υπακοής σας στο Κράτος και το Πρωτόκολλό του. Ο δρόμος είναι πάντα δύσκολος, όμως είναι εκεί γιατί πρέπει να πορευτούμε. Η γνώση, η υπακοή, η γαλήνη και η προσκόλληση στις αξίες αποτελούν ιδιότητες του υπηκόου. Όλοι είμαστε υπήκοοι, όλοι κάνουμε θυσίες, όλοι καταβάλλουμε προσπάθειες.

Πατέρας: *(απευθύνεται στην οικογένεια)* Θα θέλατε να πείτε κάτι στον κύριο Επιθεωρητή;

Κόρη: Εγώ θα ήθελα να πω κάτι.

Επιθεωρητής: Παρακαλώ.

Κόρη: Γνωρίζω ότι δεν γίνεται, όμως θα ήθελα να είστε ο Επιθεωρητής μας για πάντα.

Επιθεωρητής: Οι Επιθεωρητές είναι όλοι διαφορετικά πρόσωπα ενός και του αυτού Κράτους. Αλλάζουν μορφές, αλλά έχουν πάντα τον ίδιο σκοπό.

Κόρη: Ναι, αλλά εσείς είστε καλός με μας.

Επιθεωρητής: Είμαι, γιατί είστε κι εσείς. Αν ο νέος Επιθεωρητής διαπιστώσει τη μεγάλη σας προσπάθεια θα είναι κι εκείνος καλός απέναντι σας.

Κόρη: Αυτό δεν θα αλλάξει.

Επιθεωρητής: Άρα θα είναι όλα αρμονικά και την άλλη Κυριακή. Τα όργανα του Κράτους δεν είναι προσωποποιημένα, απλώς διαφέρουν στην εμφάνιση. Είναι ώρα, όμως, να ξεινήσουμε. Ημέρα Δευτέρα.

7

Σαλόνι. Ο Πατέρας, η Μητέρα, η Κόρη κι ο Γιος σε παράταξη. Μπροστά τους στέκεται ο νέος Επιθεωρητής. Κυριακή ώρα 12.48 μ.μ..

Επιθεωρητής 2: Λοιπόν, ημέρα Παρασκευή.

Πατέρας: Δύο ώρες ξιφασκία και μία ώρα πλέξιμο.

Επιθεωρητής 2: Παραπτώματα;

Πατέρας: Δυστυχώς στην ξιφασκία ούτε η Κόρη ούτε ο Γιος φάνηκε να έχουν αφομοιώσει πλήρως τις οδηγίες που τους έδωσα κατά τη διδασκαλία. Η στάση του σώματός τους έδειχνε ότι αθλούνταν πιο πολύ διαισθητικά παρά βάσει των κανόνων του αθλήματος.

Επιθεωρητής 2: Μάλιστα. *(μικρή παύση)* Πού το αποδίδετε αυτό;

Πατέρας: Σίγουρα στην έλλειψη προσοχής κατά το μάθημα, αλλά και στην ελάχιστη εξάσκηση. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα ασχολήθηκαν πρώτη φορά μ' αυτό.

Επιθεωρητής 2: Κι οι δύο στον ίδιο βαθμό ανεπάρκειας;

Πατέρας: Όχι, ο Γιος ήταν πιο σταθερός και διατήρησε καλύτερη στάση.

Επιθεωρητής 2: *(απευθύνεται στο Γιο και την Κόρη)* Έχετε κάτι να μας πείτε;

Κόρη: Μπορώ να μιλήσω πρώτη;

Επιθεωρητής 2: Ναι.

Κόρη: Δεν είχα καταλάβει σωστά τους κανόνες της ξιφασκίας ούτε κι ότι η στάση του σώματος παίζει τόσο σημαντικό ρόλο.

Επιθεωρητής 2: *(απευθύνεται στο Γιο)* Κι εσείς;

Γιος: Νομίζω ότι κινήθηκα περισσότερο ενστικτωδώς και λιγότερο βάσει των κανόνων. Αφέθηκα, σα να εκτελούσα κάπως μια αυθόρμητη χορογραφία.

Επιθεωρητής 2: Μάλιστα. *(απευθύνεται στον Πατέρα)* Κάτι άλλο για την Παρασκευή;

Πατέρας: Κάτι ακόμα. Δεν είναι ακριβώς παράπτωμα, όμως οφείλω να το αναφέρω. Νομίζω ότι ο Γιος και η Κόρη κοιτάζουν για πάρα πολλή ώρα έξω από το παράθυρο, σα να θέλουν να δουν πίσω από το φράχτη, ίσως και κατάματα τον Εχθρό. Αυτό όμως τους στερεί χρόνο από τις υπόλοιπες υποχρεώσεις τους.

Επιθεωρητής 2: Δεν είναι κακό να κοιτάζουν έξω από το φράχτη. Ούτως ή άλλως δεν θα δουν κάτι. Και μην ξεχνάτε ότι ο Εχθρός είναι ύπουλος και μόνο το Κράτος με τη συνεργασία των υπηκόων μπορεί να τον αντιμετωπίσει. Επομένως, ο φράχτης, ο κάθε φράχτης του κάθε υπηκόου είναι το όπλο του, η βεβαιότητά του για το μέλλον του.

Γιος: Γιατί είναι τόσο κακό να κοιτάζω έξω από το φράχτη; Ούτως ή άλλως δεν μπορώ να πάω πουθενά. Μόνο να κοιτάζω και να φαντάζομαι μπορώ.

Επιθεωρητής 2: Και τί φαντάζεστε;

Γιος: Κάποιες φορές σκέφτομαι ότι η κατάσταση είναι διαφορετική και βγαίνω έξω από το φράχτη με την οικογένειά μου. Κι απλώς περπατάμε και συζητάμε. Είναι και κάτι άλλο... *(διστακτικά)* Κάθε φορά που στέκομαι εκεί μου έρχεται στο μυαλό ένα παραμύθι που μου έλεγαν όταν ήμουν πολύ μικρός... για μια φανταστική πολιτεία, πολύ διαφορετική από αυτή που ζούμε.

Επιθεωρητής 2: Μάλιστα. Συγκεκριμένες μνήμες ενός παιδιού προφανώς.

Πατέρας: *(ελαφρώς ταραγμένος)* Με συγχωρείτε κύριε Επιθεωρητά. Με όλο το σεβασμό, αλλά θεωρώ ότι μιλάμε άσκοπα, αφού η κατάσταση που βιώνουμε είναι πολύ συγκεκριμένη. Και είναι ψυχοφθόρα η σκέψη μιας ενέργειας που απαγορεύεται αυστηρά.

Επιθεωρητής 2: Σωστά. Δεν υπάρχει λόγος να σκέφτεστε ουτοπίες. Οι φιλοδοξίες μας πρέπει να συμβαδίζουν με την πραγματικότητα.

Γιος: Με συγχωρείτε. Εξακολουθώ να πιστεύω ότι δεν έκανα κάτι κακό, όμως αφού θεωρείτε ότι είναι λάθος τότε δεσμεύομαι ότι δεν θα επαναληφθεί.

Επιθεωρητής 2: Συνεχίζουμε. Ημέρα Σάββατο.

Πατέρας: Κολύμβηση πέντε ωρών, πρόσθιο, ύπτιο και πεταλούδα. Μία ώρα μελέτης βασικών αρχών μηχανολογίας, δύο ώρες κλάδεμα των δέντρων και η Ώρα των Αναμνήσεων.

Επιθεωρητής 2: Παραπτώματα;

Πατέρας: Άφσogie η κολύμβηση και το κλάδεμα. Στις αρχές μηχανολογίας δεν υπήρχε ενδιαφέρον, αλλά το μάθημα σε κάθε περίπτωση κύλησε ομαλά.

Επιθεωρητής 2: Αυτό με καλύπτει ούτως ή άλλως. Με τον καιρό θα καταλάβω περισσότερο για το πώς λειτουργείτε ως οικογένεια- ομάδα. Εύχομαι η συνεργασία μας να είναι γόνιμη. Από τον απερχόμενο Επιθεωρητή έλαβα τις καλύτερες συστάσεις.

Πατέρας: Είναι συλλογική η προσπάθειά μας. Προσπαθούμε για το καλύτερο.

Επιθεωρητής 2: Υπήρξε κάποιο θέμα κατά την Ώρα των Αναμνήσεων;

Πατέρας: Όχι, αντιθέτως το θέμα που αναλύσαμε ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρον για όλους.

Επιθεωρητής 2: (απευθυνόμενος στην Κόρη και το Γιο) Θα μπορούσατε να μας πείτε εν συντομία το περιεχόμενο της συγκεκριμένης Ώρας;

Κόρη: Ο Πατέρας μας διάβασε από το Βιβλίο των Αναμνήσεων τα γεγονότα της μεγάλης διαδήλωσης του 1975, που έμειναν γνωστά ως «Επιχείρηση Μονάδα».

Επιθεωρητής 2: Πώς θα σχολιάζατε τα γεγονότα αυτά;

Γιος: Οι διεκδικήσεις των διαδηλωτών για κατάργηση του θεσμού της οικογένειας ήταν πολύ παράλογες. Η βία των Μονάδων κατά των οικογενειών ήταν τρομακτική.

Κόρη: Το Κράτος έπρεπε κάπως να αντιδράσει και να προστατεύσει τους πολίτες του.

Γιος: Το χειρότερο ήταν ότι είχαν προηγηθεί έκτροπα και για άλλα ζητήματα.

Κόρη: Ναι. Κατά καιρούς οι Μονάδες χρησιμοποίησαν κάποια άτομα ως πρωτεργάτες, τον Κινγι, τον Μαντέλα και τον Γιάντι για να προσελκύσουν τα πλήθη και να ανατρέψουν την ευταξία και την αρμονία των κοινωνιών.

Επιθεωρητής 2: Ποιός ήταν ο σκοπός τους;

Κόρη: Δημιουργούσαν ψευδείς προσδοκίες για αναμόρφωση των πάντων, ενώ δεν υπήρχε καμία δυσαρμονία. Ήταν εγκάθετοι των Μονάδων.

Επιθεωρητής 2: Όμως οι πολίτες δεν πείστηκαν, σωστά;

Γιος: Ακριβώς. Οι πρωτεργάτες τιμωρήθηκαν παραδειγματικά και άρχισε να δρομολογείται η θέσπιση του Πρωτοκόλλου. Ήταν πολλοί οι κίνδυνοι για τους πολίτες.

Επιθεωρητής 2: Ποιό είναι επομένως το επιμύθιο από την Ώρα των Αναμνήσεων;

Κόρη: Το Κρατικό Πρωτόκολλο ήταν αναγκαίο για την προστασία όλων των υγιών στοιχείων των κοινωνιών.

Γιος: Δεν πρέπει να επιστρέψουμε σε περιόδους αβεβαιότητας και ανασφάλειας.

Επιθεωρητής 2: Πράγματι ενδιαφέρουσα η συγκεκριμένη Ώρα των Αναμνήσεων. Δεν θα σας κουράσω άλλο. Θα προχωρήσω στην ανακοίνωση της ποινής. Βάσει του Κρατικού Πρωτοκόλλου σας επιβάλλεται πλην των εβδομαδιαίων σας υποχρεώσεων επιπλέον τρεις ώρες ορθοφωνίας και δύο ώρες μαθήματος νοηματικής γλώσσας.

Πατέρας: Σας ευχαριστούμε. Ευχαριστήστε κι εσείς τον κύριο Επιθεωρητή.

Μητέρα, Κόρη, Γιος: *(εν χορώ)* Σας ευχαριστούμε.

Επιθεωρητής 2: Πριν φύγω θα πρέπει να συμπληρώσετε και κάποια έγγραφα για την Κρατική Μέριμνα.

Πατέρας: Πολύ ευχαρίστως.

Επιθεωρητής 2: Επειδή είναι κάπως χρονοβόρα η διαδικασία τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας μπορούν να αποδεσμευτούν για να μη χάσουν πολύτιμο χρόνο από τις δραστηριότητές τους.

Πατέρας: *(απευθυνόμενος στους άλλους τρεις)* Μπορείτε να επιστρέψετε στα δωμάτια σας και να ξεκουραστείτε λίγο πριν συνεχίσετε το πρόγραμμά σας.

Οι υπόλοιποι γνέφουν καταφατικά.

Μητέρα: Καλό σας απόγευμα.

Κόρη: Καλό σας απόγευμα.

Γιος: Καλό σας απόγευμα.

Επιθεωρητής 2: Εις το επανιδείν.

Η Μητέρα, η Κόρη κι ο Γιος αποχωρούν από το σαλόνι.

Πατέρας: Ο λόγος που σας κράτησα είναι γιατί ήθελα να έχουμε μία συζήτηση ή μάλλον αποτίμηση της πρώτης σας επίσκεψης εδώ.

Επιθεωρητής 2: Για να είμαι ειλικρινής τελευταία στιγμή θυμήθηκα την οδηγία σας για τη δήθεν συμπλήρωση των εγγράφων. Προσπάθησα πολύ να είμαι συνεπής στο ρόλο μου και σ' αυτό που θέλετε, όμως είναι πολύ νωρίς κι ακόμα δεν έχω εγκλιματιστεί.

Πατέρας: Αυτό ακριβώς ήθελα να σας επισημάνω και καταλαβαίνω ότι είναι κάτι δύσκολο για σας κι απαιτητικό. Όμως θα πρέπει άμεσα να φαίνεστε όπως κι ο συνάδελφος που αντικαταστήσατε. Δεν υπάρχουν περιθώρια ούτε για μακρά περίοδο χάριτος ούτε και για πειραματισμούς.

Επιθεωρητής 2: Δηλαδή δεν είστε ευχαριστημένος;

Πατέρας: Για πρώτη φορά και με δεδομένο ότι ενημερωθήκατε τελευταία στιγμή για τον ρόλο σας μπορώ να πω ότι σε γενικές γραμμές είμαι ευχαριστημένος. Όμως σίγουρα είναι χρήσιμες για σας και τελικά για μας κάποιες παρατηρήσεις. Σας βρήκα περισσότερο αναλυτικό και λιγότερο κοφτό και παγερό απ' όσο έχει ζητηθεί. Είναι σημαντική η όσο το δυνατόν μικρότερη απόκλιση από τον προκάτοχό σας.

Επιθεωρητής 2: Μη ξεχνάτε ότι είμαστε διαφορετικοί άνθρωποι. Εξάλλου, και το σενάριο είναι δοσμένο σε πολύ γενικές γραμμές, αφού δεν μπορείτε να προβλέψετε τις ερωτήσεις ή τις αντιδράσεις των παιδιών.

Πατέρας: Σωστά. Όμως υπάρχουν και γενικές οδηγίες, όπως ότι ο Επιθεωρητής είναι ψυχρός και σχετικά λιγομίλητος, εκτός κι αν στο σενάριο δικαιολογείται κάτι διαφορετικό.

Επιθεωρητής 2: Έχετε δίκιο. Σκεφτείτε πόσο πρωτόγνωρο είναι για μένα κάτι τέτοιο. Ουσιαστικά παίζω με δύο εκούσιους, αλλά και δύο ακούσιους ερασιτέχνες ηθοποιούς.

Πατέρας: (πολύ ενοχλημένος) Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μπούμε σ' αυτό. Είναι η πρώτη και τελευταία φορά που θα ανεχτώ ανάλογο σχόλιο. Σε περίπτωση που αναρωτιέστε αν αγαπάω τα παιδιά μου σας πληροφορώ ότι τα

λατρεύω και ότι έδωσα και δίνω τα πάντα για να είναι καλά. Και για να επανέλθουμε εδώ δεν κρίνεται το δικό μου γιατί, αλλά το δικό σας πώς. Και το πώς αυτό σίγουρα επιδέχεται βελτίωσης.

Επιθεωρητής 2: Με συγχωρείτε. Δεν είχα πρόθεση να αμφισβητήσω ή να κατακρίνω τις ενέργειες και τις μεθόδους σας. Ως την ερχόμενη εβδομάδα έχω αρκετό χρόνο να μελετήσω, αλλά και να ενημερωθώ πλήρως από το συνάδελφό μου. Σίγουρα εκείνος μπορεί να με διαφωτίσει για όλα.

Πατέρας: Αυτό είναι πολύ καλή ιδέα.

Επιθεωρητής 2: Μην ανησυχείτε καθόλου. Θα είναι όλα όπως ακριβώς θέλετε και μάλιστα πολύ σύντομα.

Πατέρας: Αντιλαμβάνεστε ότι αυτό το «πολύ σύντομα» που λέτε συμπίπτει χρονικά με την ερχόμενη Κυριακή. Αυστηρά.

Επιθεωρητής 2: Αυτός θα είναι ο στόχος μου.

Πατέρας: Και τώρα μπορείτε να πηγαίνετε. Α, κι ως προς το ζήτημα της απόλυτης εχεμύθειας δεν θα τοποθετηθώ καθόλου. Φαντάζομαι ότι σας έχει κατατοπίσει το γραφείο.

Επιθεωρητής 2: Ακριβώς. Μην ανησυχείτε γι' αυτό, δεν θα απογοητευτείτε από μένα. Χάρηκα πολύ. Καλό απόγευμα.

Πατέρας: *(ελαφρώς ειρωνικά)* Στο καλό κύριε Επιθεωρητά.

8

Βγαίνοντας από το σπίτι ο νέος Επιθεωρητής αμέσως τηλεφωνεί.

Επιθεωρητής 2: Καλησπέρα σας... ελπίζω να μην σας ενοχλώ... η διαδικασία ήταν πολύ δυσκολότερη απ' όσο πίστευα... έχω πολλούς ενδιασμούς γι' αυτή την αποστολή... θα πρέπει να σας πω ότι ο κύριος είναι ήδη πολύ απαιτητικός μαζί μου... ναι.. αν και με είχατε προετοιμάσει ομολογώ ότι δεν περίμενα αυτή τη συνθήκη... ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε η δεσποινίδα της οικογένειας... αυτό το ψυχρό, διαπεραστικό βλέμμα της... αν δεν σας είναι πρόβλημα θα μπορούσατε να συναντηθούμε;... ναι, τώρα που έχω συγκεκριμένη εικόνα της κατάστασης χρειάζομαι τα φώτα σας... ακριβώς... εξάλλου, ο ίδιος ο κύριος με παρότρυνε να σας συμβουλευτώ... ωραία, σας ευχαριστώ... ναι, θα είμαι εκεί. Καλό σας βράδυ.

9

Σαλόνη. Όλη η οικογένεια βρίσκεται εκεί. Ο Πατέρας και η Μητέρα διαβάζουν βιβλία κι ο Γιος κάθεται καταγής και ασχολείται με μία αυτοσχέδια κατασκευή. Η Κόρη σηκώνεται από την καρέκλα και απευθύνεται σε όλους. Παρασκευή. Ώρα 10.30.

Κόρη: Μπορώ να ξεινήσω.

Πατέρας: Βεβαίως. Όμως διάβασε ξανά σε όλους μας ποιές είναι οι σημερινές σου υποχρεώσεις.

Κόρη: Μάλιστα, Πατέρα. Για σήμερα έχω τρεις δραστηριότητες. Πρώτα πρέπει ν' αποστηθίσω τα λήμματα από την εγκυκλοπαίδεια του Κράτους, μετά να ζωγραφίσω δύο ζωγραφιές όπως εσείς μου έχετε διδάξει και τέλος να δοκιμάσω τον αυτοέλεγχό μου.

Πατέρας: Με ποιά θα ήθελες να ξεινήσεις;

Κόρη: Θα ήθελα να κρατήσω αυτή την σειρά. Πόση ώρα έχω για τις δύο πρώτες δραστηριότητες;

Πατέρας: Θεωρώ ότι μία ώρα είναι αρκετή.

Κόρη: Μάλιστα. Συμφωνώ κι εγώ.

Σε παγωμένη κίνηση ο Πατέρας και η Μητέρα συνεχίζουν το διάβασμα κι ο Γιος συνεχίζει την απασχόλησή του με την κατασκευή. Η Κόρη κάθεται στο τραπέζι, διαβάζει και ζωγραφίζει εκ περιτροπής.

Πατέρας: Τέλος χρόνου.

Κόρη: Νομίζω είμαι έτοιμη. Όποτε θέλετε.

Πατέρας: (στη Μητέρα και στο Γιο) Έχετε τελειώσει εσείς;

Μητέρα, Γιος: (εν χορώ) Μάλιστα.

Κάθονται όλοι στον καναπέ και προσέχουν την Κόρη που στέκεται όρθια απέναντί τους.

Πατέρας: (απευθύνεται στην Κόρη) Σ' ακούμε. Ξεινάμε με την αποστήθιση, θα σου διαβάζω εγώ το λήμμα.

Κόρη: Εντάξει. Όπως πάντα.

Πατέρας: Πέψη.

Κόρη: Η διάσπαση των λευκωμάτων, υδατανθράκων και λιπών σε απλούστερα στοιχεία, κατάλληλα να χρησιμοποιηθούν από τον οργανισμό.

Πατέρας: Πηνελόπη.

Κόρη: Σύζυγος του Οδυσσέα, κόρη του Ικάρου και της Περίβοιας, μητέρα του Τηλέμαχου.

Πατέρας: Πιετισμός.

Κόρη: Ο ευσεβισμός, κίνηση που δημιουργήθηκε στους κόλπους της λουθηρανικής εκκλησίας το 17ο αιώνα με σκοπό την τόνωση του θρησκευτικού αισθήματος.

Πατέρας: Πιστόλι.

Κόρη: Φορητό πυροβόλο όπλο με κοντή κάνη. Διακρίνονται πλέον σε περιστροφή και επαναληπτικά ή αυτόματα. Σπουδαιότεροι τύποι είναι... σπουδαιότεροι τύποι...

Πατέρας: Ναι...

Κόρη: Δε μπορώ να τους θυμηθώ... Έχω άλλο χρόνο;

Πατέρας: (έντονα) Όχι, συνεχίζουμε στο επόμενο. Πομφός.

Κόρη: Πολτώδης ουσία που καλύπτει την κεντρική κοιλότητα του δοντιού. Περιέχει αγγεία και... (κομπιάζοντας) και νεύρα και είναι όργανα άμυνας του δοντιού κατά των εξωτερικών προσβολών.

Πατέρας: Πορθμός.

Κόρη: Πορθμός... Δεν θυμάμαι (βάζει τα κλάματα). Αλήθεια ήμουν πολύ συγκεντρωμένη. Πορθμός... Δε θέλω να δώσω αυτή την εντύπωση στο νέο Επιθεωρητή. Πάντα προσπαθώ.

Πατέρας: Πόνυ.

Κόρη: Μικρόσωμο άλογο με λεπτό κεφάλι, χοντρό λαιμό και πυκνή χαίτη. Χρησιμοποιείται για να ιππεύουν παιδιά.

Πατέρας: Σεκόγια.

Κόρη: Το μεγαλύτερο δέντρο του κόσμου. Ανήκει στην οικογένεια των κωνοφόρων.

Πατέρας: Νομίζω ότι τελειώσαμε με την πρώτη δραστηριότητα.

Κόρη: Θα με συγχωρήσετε; Δεν ξέρω τι έπαθα. Ίσως μου έλειπε η συγκέντρωση που έχω συνήθως.

Πατέρας: Δεν είναι δικαιολογία αυτό. Όλοι έχουμε τις ευθύνες μας εδώ. Με απογοήτευσε σήμερα, τουλάχιστον ως τώρα.

Κόρη: Το ξέρω, νιώθω πολύ άσχημα.

Πατέρας: Οι ζωγραφιές σου;

Κόρη: Τις ετοίμασα όσο καλύτερα μπορούσα. Και οι δυο είχαν ελεύθερο θέμα.

Πατέρας: Και τί επέλεξες;

Κόρη: Στη μία έκανα την οικογένειά μας και στην άλλη τον κόσμο.

Πατέρας: Είσαι έτοιμη να μας τις δείξεις; Αν θέλεις μπορείς να μας εξηγήσεις και λίγο τη σκέψη σου στην καθεμία απ' αυτές.

Κόρη: Βεβαίως. *(δείχνει τη ζωγραφιά)* Η πρώτη ζωγραφιά έχει τίτλο «Εμείς». Ήθελα να μας δείξω όλους μαζί κατά τη διάρκεια της αγαπημένης μας κοινής δραστηριότητας. Δείχνω την Ένωση, είμαστε κι οι τέσσερις στον καναπέ με ενωμένα τα χέρια. Τα πρόσωπα δε φαίνονται και πολύ καθαρά. Στο πλάι έκανα και το μεγάλο παράθυρο που έχουμε στο σαλόνι και φόντο μέσα από το παράθυρο τα δέντρα μας. Πώς σας φαίνεται;

Γιος: Εμένα μ' αρέσει πολύ. Είμαστε εμείς όπως είμαστε κάθε μέρα. Αν έβλεπε κάποιος αυτή τη ζωγραφιά θα ήταν σα να μας ξέρει προσωπικά, σα να είναι δίπλα στον καναπέ και μας παρατηρεί.

Μητέρα: Κι εμένα μ' αρέσει. Αιχμαλωτίζει την πιο ιερή μας στιγμή, εκεί που είμαστε όλοι ένα, ασπίδα σε όλους και σε όλα.

Πατέρας: Μάλιστα. Και η δεύτερη ζωγραφιά;

Κόρη: *(δείχνει τη ζωγραφιά)* Έτσι φαντάζομαι τον κόσμο έξω από το φράχτη. Έφτιαξα κουτάκια με πολλούς τέτοιους φράχτες και πολλούς ανθρώπους πίσω απ' αυτούς. Όλοι είναι ασφαλείς. Στο πάνω μέρος της ζωγραφιάς έβαλα έναν μεγάλο Οφθαλμό, έτσι ονόμασα το Κράτος. Οι γραμμές αυτές ενώνουν τον Οφθαλμό με το κάθε σπίτι, ο Οφθαλμός είναι παντού, μας βλέπει όλους, ενώ εμείς δε βλέπουμε τους άλλους.

Πατέρας: Χμμ... μάλιστα. *(ενοχλημένος)* Κι αυτοί οι δύο άνθρωποι που περπατούν στο δρόμο;

Κόρη: Μου άρεσε η σκέψη ότι δύο υπήκοοι κάνουν μια βόλτα.

Πατέρας: *(έντονα)* Το στοιχείο αυτό καθιστά εντελώς άστοχη τη ζωγραφιά σου. Έχει κάποιος άλλος να παρατηρήσει κάτι;

Μητέρα: Ναι. Το Κράτος δεν είναι μόνο Οφθαλμός, είναι ένας ολόκληρος οργανισμός που μας φροντίζει. Αν δε μας νοιαζόταν τόσο θα μας είχε αφήσει στο έλεος του Εχθρού. Μας στέλνει τον Επιθεωρητή για να διασφαλίσει την προστασία μας, να μη μας αφήσει φοβισμένους και μόνους, να μας υπενθυμίζει ότι όλοι μαζί μπορούμε να νικήσουμε. Το Κράτος είναι φροντίδα. Αυτό ήθελα να επισημάνω.

Γιος: Εγώ έτσι νιώθω το Κράτος, σαν Οφθαλμό. Πρώτα ως παρατηρητή κι ύστερα ως προστάτη. Αλλά μάλλον είναι αυτονόητο. Άμα δεν δει πώς θα επέμβει; Κι άμα δεν ξέρει πώς θα προστατεύσει;

Πατέρας: Ξέρετε ότι δεν μπορώ να τοποθετηθώ πάνω στα σχόλιά σας. Σημειώνω, ωστόσο, τη δική μου άποψη μαζί με τις δικές σας. Αυτά θα με βοηθήσουν να συντάξω ακριβοδίκαια την αναφορά μου. *(απευθύνεται στην Κόρη)* Έχεις να παρατηρήσεις κάτι άλλο;

Κόρη: Στη δεύτερη ζωγραφιά χρησιμοποίησα τα αγαπημένα μου χρώματα, κίτρινο για τον ήλιο και γαλάζιο για τον ουρανό.

Πατέρας: Αν δεν έχει κανείς να προσθέσει κάτι μπορούμε να προχωρήσουμε και στην τρίτη σου δραστηριότητα. Αυτοέλεγχος.

Κόρη: Έτοιμη είμαι.

Πατέρας: Ξεκινάμε.

Η Κόρη στέκεται ακίνητη, με σταθερό βλέμμα κι αρχίζει να χαστουκίζεται. Δεν βγάζει κάποιον ήχο, όσο περνά η ώρα βάζει περισσότερη δύναμη.

Πατέρας: Άλλα δύο χτυπήματα.

Στο προτελευταίο χαστούκι της φεύγουν δάκρυα και αστραπιαία τα μαζεύει κι αφήνει κοφτά κάτω τα χέρια. Στο τελευταίο χτύπημα κατεβάζει το βλέμμα της και κοιτάζει τον Πατέρα.

Πατέρας: Πολύ ωραία. Θα ήθελες να κάνεις μια αποτίμηση της σημερινής σου επίδοσης;

Κόρη: Όχι, εσείς παρατηρήσατε και σχηματίσατε άποψη. Το μόνο που θέλω είναι να μην αμφισβητηθεί η προσπάθειά μου. Τίποτα άλλο.

Πατέρας: Το ξέρω, όμως η προσπάθεια δικαιώνεται από τα καλά αποτελέσματα.

Κόρη: Δεν θα ήθελα να δώσω λανθασμένη εντύπωση στο νέο Επιθεωρητή. Δε μας ξέρει ακόμα.

Πατέρας: Έτσι είναι. Ωστόσο, η εντύπωσή του θα σχηματιστεί σταδιακά κι όχι από μία μόνο εβδομάδα.

Κόρη: Ο καθένας πάντα κάνει αυτό που είναι να κάνει.

Πατέρας: *(προς το Γιο)* Θα συνεχίσεις την κατασκευή σου;

Γιος: Μάλιστα. Θέλω να είναι έτοιμη ως το απόγευμα.

Πατέρας: Καλώς. Θα τα πούμε πάλι αργότερα. *(Ο Πατέρας και η Μητέρα φεύγουν από το σαλόνι. Ο Γιος συνεχίζει την κατασκευή και η Κόρη τον προσεγγίζει κάπως διστακτικά).*

Κόρη: Πώς πάει;

Γιος: Καλά νομίζω. Μακάρι ν' αρέσει στον Πατέρα και στον Επιθεωρητή.

Κόρη: Είναι κάτι που δεν σου 'χω πει.

Γιος: Σχετικά με μένα;

Κόρη: Όχι, είναι για το νέο Επιθεωρητή. Νιώθω ότι με κοιτάζει κάπως περίεργα, σα να εστιάζει το βλέμμα του πάνω μου... ιδίως όταν δεν τον βλέπετε εσείς.

Γιος: Γιατί να το κάνει αυτό; Για εκείνον είμαστε όλοι ίδιοι, άλλη μια οικογένεια που ελέγχει κάθε εβδομάδα.

Κόρη: Ναι, αλλά... πολλές φορές τον έχω δει να με κοιτάζει με τρόπο διαφορετικό. Αισθάνομαι σα να θέλει κάτι άλλο. Ίσως να είναι ανοησία αυτό που λέω.... Δεν ξέρω.

Γιος: Μου φαίνεται υπερβολικό όλο αυτό.

10

Σαλόνη. Ο Πατέρας, η Μητέρα, η Κόρη κι ο Γιος γευματίζουν στην τραπεζαρία. Ο νέος Επιθεωρητής τους παρακολουθεί και κρατάει σημειώσεις. Κυριακή ώρα 14.30

Πατέρας: Είστε ικανοποιημένοι από το φαγητό;

Κόρη: Είναι πολύ νόστιμο.

Γιος: Πάντα μας αρέσουν τα φαγητά της Μητέρας.

Μητέρα: Είναι πολύ όμορφο να φροντίζω την οικογένεια.

Πατέρας: Έτσι πρέπει να το βλέπουμε όλοι.

Κόρη: Έχω μία ερώτηση. (διστακτικά) Όλες οι οικογένειες είναι έτσι;

Πατέρας: Έτσι πώς;

Κόρη: Σαν εμάς. Με τους γονείς και τα παιδιά.

Πατέρας: Βέβαια. Η ίδια σύνθεση υπάρχει σ' όλες τις οικογένειες.

Γιος: Δηλαδή δεν υπάρχουν ζευγάρια χωρίς παιδιά ή άνθρωποι χωρίς σύντροφο;

Πατέρας: Όχι βέβαια. Κάνετε σαν να μην έχετε μελετήσει το Πρωτόκολλο.

Μητέρα: Αφού όλα είναι προκαθορισμένα, μελετημένα και στην παραμικρή λεπτομέρεια.

Κόρη: Άρα δε μπορούν να υπάρξουν μονάδες. Κι αν τύχει κι υπάρξουν επεμβαίνει το Κράτος.

Πατέρας: Ακριβώς. Κανείς δεν είναι μόνος. Η οικογένεια είναι το πλαίσιο για όλους.

Μητέρα: Και η ψηφίδα του Κράτους.

Γιος: Δηλαδή όλες οι ψηφίδες- οικογένειες μας κάνουν το Κράτος;

Πατέρας: Ε βέβαια. Κι όσο καλύτερα λειτουργούν τόσο βοηθούν το Κράτος να είναι ισχυρό απέναντι στη μεγάλη απειλή.

Κόρη: (ψηθυριστά) Οι Επιθεωρητές έχουν οικογένεια;

Πατέρας: Φυσικά. Δεν μπορεί να υπάρξει άνθρωπος χωρίς οικογένεια.

Γιος: Και στις οικογένειές τους ποιός ελέγχει την τήρηση του Πρωτοκόλλου;

Κόρη: Ναι, αφού αυτοί λείπουν από τις οικογένειές τους κι επισκέπτονται τις άλλες...;

Μητέρα: Γι' αυτούς υπάρχει ειδικό καθεστώς. Εξάλλου, οι οικογένειές τους είναι υποδειγματικές.

Πατέρας: Λειτουργούν άψογα εκείνες.

Κόρη: Προτιμώ που ο Πατέρας είναι δάσκαλος κι όχι Επιθεωρητής.

Πατέρας: Θα ήταν τιμή για την οικογένεια να ήμουν.

Γιος: Ναι, αλλά δε θα περνούσαμε τόσο χρόνο μαζί.

Πατέρας: Χαίρομαι που βοηθάτε τον κύριο Επιθεωρητή να καταλάβει πόσο δεμένοι είμαστε.

Κόρη: Αυτό σίγουρα φαίνεται. Κι ο προηγούμενος κύριος Επιθεωρητής το γνώριζε.

Συνεχίζουν το φαγητό για λίγο αμίλητοι κάνοντας μηχανικές, στιλιζαρισμένες κινήσεις.

Πατέρας: *(απευθύνεται στο Γιο)* Μετά από πολλές προσπάθειες θέλω να δω αν σήμερα θα τα καταφέρεις.

Γιος: Έχω κάνει αριετές πρόβες.

Πατέρας: Και νιώθεις έτοιμος;

Γιος: Θα φανεί. *(αρχίζει να κόβει το πορτοκάλι με το μαχαιροπίρουνο)*

Πατέρας: Μην το παρουσιάζεις σαν κάτι ακατόρθωτο.

Γιος: Απλώς θέλει εξάσκηση.

Κόρη: Έτσι δηλαδή το κάνουν όλοι;

Μητέρα: Βέβαια. Αυτός είναι ο σωστός τρόπος, άρα ναι.

Πατέρας: Οι καλοί τρόποι είναι η μεγαλύτερη περιουσία. Σ' ακολουθούν παντού.

Κόρη: Μα αφού δεν πάμε ποτέ πουθενά. Δε μπορούν να μας ακολουθήσουν, μόνο να μας συντροφεύουν εδώ που είμαστε.

Πατέρας: Ντροπή! Δεν επιτρέπω διορθώσεις σ' αυτά που λέω. Η κάθε μου φράση είναι μετρημένη.

Κόρη: Συγνώμη Πατέρα. Δεν ήθελα να σας αμφισβητήσω. Απλώς ξέρω ότι δεν μπορούμε να βγούμε.

Γιος: Μην θυμώνετε Πατέρα.

Πατέρας: *(έντονα)* Πρέπει να ξέρουμε να συμπεριφερόμαστε σωστά ακόμα κι αν ζούμε σε μια σπηλιά μόνοι μας για πάντα.

Μητέρα: *(γνέφει εμφατικά)*

Πατέρας: Αλίμονο αν το περιβάλλον καθορίζει την συμπεριφορά μας.

Κόρη: Έχετε δίκιο Πατέρα. Ήταν άστοχο το σχολίο μου. Σε κάθε περιβάλλον πρέπει να είμαστε κόσμιοι. Ζητώ συγνώμη.

Ο Γιος συνεχίζει την προσπάθειά του με το πορτοκάλι.

Πατέρας: Συνέχισε. Ελπίζω με την πρώτη προσπάθεια να το καθαρίσεις σωστά.

Μητέρα: Και με τη σχετική άνεση.

Γιος: Το έχω μάθει πολύ σωστά με το μαχαίρι. Δε θα μου ξεφύγει κάπου.

Κόρη: Και δεν πρέπει να το κόψεις σύριζα, η φλούδα που θα φύγει καλό είναι να έχει κάποιο πάχος.

Γιος: Μην ανησυχείτε, θα το κάνω σωστά.

Πατέρας: Ίσως έχεις λίγο περισσότερο άγχος σήμερα.

Γιος: Μπορεί. Η Κυριακή Συμμετοχικής Παρατήρησης πάντα με αγχώνει.

Μητέρα: Δε διαφέρει από τις άλλες Κυριακές. Απλώς είναι μια ευκαιρία να μας γνωρίσει καλύτερα ο κύριος Επιθεωρητής και να δει τη ροή της οικογένειας, την καθημερινότητά μας.

Πατέρας: Ακριβώς. Πέραν των αναφορών κάθε εβδομάδα έχει ενδιαφέρον για το Κράτος η παρατήρηση των καθημερινών συνήθειών μας.

Κόρη: Είναι λίγο αγχωτικό, επειδή γίνεται μόνο μια φορά το χρόνο.

Γιος: Κι είναι η πρώτη φορά με το νέο κύριο Επιθεωρητή.

Μητέρα: Γι' αυτό όλοι πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Είναι κρίμα να δώσουμε μια εικόνα αναντίστοιχή μας.

Κόρη: Όχι, δεν θα γίνει.

Πατέρας: Τόση ώρα με τη συζήτηση ο Γιος τα κατάφερε.

Μητέρα: Και μάλιστα άψογα.

Γιος: Σας ευχαριστώ. Το άγχος ίσως με βοήθησε λίγο.

Πατέρας: Η πίεση ενίοτε είναι ευεργετική.

Κόρη: Πάντως εδώ σίγουρα λειτούργησε.

Πατέρας: Αφού τελειώσαμε και με το φρούτο ώρα για την προσευχή μας. Ποιός θέλετε να έχει την τιμή;

Γιος: Καλύτερα να ορίσετε εσείς.

Πατέρας: Θα την πω εγώ λοιπόν. *(σηκώνεται όρθιος και οι υπόλοιποι τρεις παίρνουν στάση προσευχής)* «Ευχαριστούμε το Κράτος για τη στήριξή του, για την ασφάλεια που μας προσφέρει. Ευχαριστούμε το Σώμα των Επιθεωρητών που φροντίζει για τη βελτίωσή μας. Ευχαριστούμε τους Πατέρες που είναι τα θεμέλια των οικογενειών τους. Ο Εχθρός να μη νικήσει. Είθε να είμαστε ασφαλείς.»

Μητέρα, Κόρη, Γιος: *(εν χορώ)* Αμήν.

Πατέρας: Δέκα λεπτά διάλειμμα και μετά έχουμε την προβολή του ντοκιμαντέρ.

Κόρη: Για τα κοάλα;

Πατέρας: Όχι, σήμερα θα δούμε τους ελέφαντες.

Γιος: Τέλεια. Είχαμε πολύ καιρό να δούμε κάτι σχετικό με τους ελέφαντες.

Η οικογένεια έχει πάρει θέση στον καναπέ και περιμένει την προβολή.

Κόρη: Πάντα με εντυπωσιάζει το μέγεθός τους.

Γιος: Και το πόσο γρήγοροι είναι άμα θέλουν.

Πατέρας: Άμα χρειάζεται. Ποτέ δε θέλουν να τρέχουν.

Κόρη: Είναι αλήθεια ότι έχουν τέλεια μνήμη;

Πατέρας: Ναι, την καλύτερη.

Γιος: Όμως τι νόημα έχει να θυμάσαι όταν...

Πατέρας: Συνέχισε τη σκέψη σου.

Γιος:... όταν η ζωή σου είναι τόσο συγκεκριμένη. Γιατί να θυμάσαι;

Κόρη: Εννοείς ότι όλα είναι ίδια;

Γιος: Ναι, αφήστε που είναι κι εύκολο να θυμάσαι όταν κάνεις συνεχώς τα ίδια.

Πατέρας: Καμιά μέρα δεν είναι ίδια με τις άλλες.

Μητέρα: Συμφωνώ. Ακόμα κι αν κάνουμε ακριβώς τα ίδια πράγματα ποτέ δεν τα κάνουμε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Πατέρας: Ούτε με την ίδια διάθεση. Να δώσω ένα παράδειγμα.

Μητέρα: Αυτό θα μας βοηθήσει.

Πατέρας: Όταν μεταφυτεύεις ένα δέντρο δεν μπορεί ποτέ να γίνει πανομοιότυπα με την προηγούμενη φορά.

Γιος: Μα πώς;

Πατέρας: Δεν είμαστε ίδιοι με την προηγούμενη φορά που το κάναμε, άρα δε μπορεί να επαναληφθεί επακριβώς.

Μητέρα: Κι αφού η κάθε διαδικασία είναι μοναδική πρέπει να τη θυμόμαστε.

Πατέρας: Η μνήμη οδηγεί σ' ένα καλύτερο μέλλον. Το ξέρετε όλοι.

Μητέρα: Ακόμα κι η μνήμη για τα επουσιώδη.

Πατέρας: Διαφωνώ. Δεν υπάρχουν επουσιώδη. Όλα έχουν την αξία τους.

Μητέρα: Σωστά. Όλα μας πάνε μπροστά, ακόμα και τα καθημερινά, η ρουτίνα.

Πατέρας: Μην υποτιμάτε τη ρουτίνα. Αυτή είναι πιο δύσκολο να γίνει σωστά.

Κόρη: Αφού την κάνουμε κάθε μέρα.

Πατέρας: Κι αν την κάνουμε εξαρχής λάθος; Αν μαθαίνουμε κάτι λάθος και το διαιωνίζουμε;

Κόρη: Μα γι' αυτό υπάρχει ο κάθε Πατέρας κι ο κάθε Επιθεωρητής.

Πατέρας: Σωστά. Αλλά αν δεν έχεις μνήμη δε μπορείς ποτέ να προχωρήσεις.

Κόρη: Όμως οι μνήμες είναι πολύ συγκεκριμένες.

Πατέρας: Αυτό ισχύει για όλους. Στην ίδια συνθήκη ζούμε.

Κόρη: Κι οι ελέφαντες λειτουργούν με πρωτόκολλο;

Πατέρας: Ναι, όμως μ' ένα δικό τους πρωτόκολλο, φυσικό. Δημιουργούν τις οικογένειές τους όπως εμείς.

Κόρη: Όμως έρχονται σε επαφή και μ' άλλες οικογένειες.

Πατέρας: Ναι. Εκείνοι δεν κινδυνεύουν. Ο Εχθρός απειλεί μόνο το ανθρώπινο είδος.

Μητέρα: Οι άνθρωποι είναι εκείνοι που πρέπει να προσέχουν. Το Κράτος μας έχει προειδοποιήσει εδώ και πολλά χρόνια. Κι ως άμυνα στην απειλή θεσπίστηκε το Πρωτόκολλο.

Κόρη: Τυχερά τα ζώα που δεν κινδυνεύουν.

Πατέρας: Άτυχα όμως που δε μπορούν να χτίσουν τόσο ισχυρούς δεσμούς όπως οι άνθρωποι.

Γιος: Αν δεν υπήρχε η απειλή θα ήμασταν έτσι;

Πατέρας: Οι υποθετικές ερωτήσεις είναι πάντα περιττές.

Κόρη: Το αν είναι απαγορευμένο μόριο εδώ και παντού.

Πατέρας: Η κατάσταση είναι αυτή που είναι. Κι όσο είναι έτσι έτσι θα πορευόμαστε.

Μητέρα: Μέχρι νεωτέρας.

Πατέρας: Άλλη απορία για τους ελέφαντες;

Κόρη: Γιατί τα μάτια τους είναι πάντα θλιμμένα;

Πατέρας: Δεν είναι θλιμμένα. Έτσι είναι.

Κόρη: Κι όμως εγώ βλέπω κάτι. Μια μελαγχολία.

Γιος: Και δεν είναι και λογικό. Ζουν ελεύθεροι στη φύση και είναι θλιμμένοι;

Πατέρας: Αυτό είναι δικό σας συμπέρασμα. Εγώ δεν τους βλέπω θλιμμένους. Κι ύστερα τι εννοείς ελεύθεροι; Όλοι ελεύθεροι ζούμε, απλώς οφείλουμε να προσέχουμε.

Κόρη: Σωστά, είμαστε ελεύθεροι και προσεκτικοί.

Γιος: Κι όσο πιο προσεκτικοί τόσο καλύτερα. Κι εκείνοι πρέπει να προσέχουν όμως, οι ελέφαντες εννοώ, ποτέ δεν ξέρεις ποιός είναι ο κίνδυνος.

Κόρη: Ίσως αυτό να διαισθάνονται, ίσως η θλίψη υπάρχει τελικά.

Γιος: Μπορεί να μην είναι θλίψη, αλλά ανησυχία.

Μητέρα: Δε μπορούμε να ξέρουμε. Εμείς απλά τους παρατηρούμε.

Πατέρας: Χάρη στο Κράτος που μας επιτρέπει μια φορά το μήνα να παρακολουθούμε ένα ντοκιμαντέρ.

Κόρη: Ευτυχώς. Μαθαίνουμε τόσα πράγματα.

Γιος: Ξέρουμε ποιό θα είναι το επόμενο;

Πατέρας: Νομίζω ότι θα δούμε τους αλιγάτορες. Είναι λίγο τρομακτικοί αυτοί.

Κόρη: Δεν ξέρουμε πώς είναι. Θα έχει πολύ ενδιαφέρον.

Ακούγεται ένας εκκωφαντικός θόρυβος από τον κήπο.

Πατέρας: (έντρομος) Τι ήταν αυτό που ακούστηκε; Λες κι έγινε έκρηξη.

Μητέρα: Ας πάμε καλύτερα να δούμε τί συμβαίνει.

Πατέρας: (απευθύνεται στον Επιθεωρητή) Μας συγχωρείτε για λίγο, αλλά...

Επιθεωρητής 2: Παρακαλώ. Εγώ θα συνεχίσω με τις σημειώσεις μου. Θα σας περιμένουμε όλοι εδώ.

Οι γονείς αποχωρούν από το σαλόνι. Η Κόρη κι ο Γιος στον καναπέ κι ο Επιθεωρητής σε μία πολυθρόνα τους παρατηρεί κάπως ανήσυχος.

Γιος: Με συγχωρείτε. Θα πρέπει να πάω στην τουαλέτα.

Επιθεωρητής 2: Φυσικά. (ο Γιος αποχωρεί κι ο Επιθεωρητής απευθύνεται στην Κόρη) Είστε πολύ καλή και πολύ αφοσιωμένη στην οικογένειά σας.

Κόρη: Σας ευχαριστώ. Έτσι έχω μάθει από τότε που γεννήθηκα.

Επιθεωρητής: Πόσων ετών είστε ακριβώς;

Κόρη: 18 ετών και 2 μηνών περίπου.

Επιθεωρητής 2: (κοιτάζοντας αν έρχεται κάποιος στο σαλόνι) Και θα θέλατε να ζείτε κάπως διαφορετικά; Μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα, ό,τι πούμε θα μείνει μεταξύ μας.

Κόρη: (διστακτικά) Νομίζω ναι. Όμως αυτό δεν γίνεται κι ούτε και ξέρω πώς θα ήταν αυτό το «διαφορετικά» που εσείς μου λέτε. Εξάλλου, πλέον δεν υπάρχει τίποτα διαφορετικό, είναι όλα αυστηρώς ομοιογενή, οπότε...

Επιθεωρητής 2: Έχετε δίκιο. Θεωρητική ήταν η ερώτηση, έτσι ώστε να σας καταλάβω καλύτερα.

Κόρη: Θεωρητική; Αν είναι έτσι τότε απαντώ ανεπιφύλακτα ναι... Θα ήθελα να ζω διαφορετικά. Το πλαίσιο κάποιες φορές είναι αφόρητα στενό. Νιώθω... (διστακτικά) αφήστε το...

Επιθεωρητής 2: Όχι, σας παρακαλώ μιλήστε άφοβα.

Κόρη: Νιώθω ότι θα μπορούσα να κάνω πολλά πράγματα.

Επιθεωρητής 2: (κοιτάζοντας πάλι την πόρτα μήπως και έρχεται κάποιος) Ακόμα και να ερωτευτείτε;

Κόρη: Εεε... (κομπιάζει και δוסανασχετεί)

Επιθεωρητής 2: Δεν ήθελα να σας φέρω σε δύσκολη θέση.

Κόρη: Δεν πειράζει.

Επιθεωρητής 2: Νομίζω ότι είστε αρκετά έξυπνη για να αντιλαμβάνεστε τα πράγματα.

Κόρη: Μα δεν χρειάζεται έξυπνάδα, τα πράγματα είναι τόσο οριοθετημένα και ξεκάθαρα...

Επιθεωρητής 2: Τα πράγματα δεν είναι πάντα όπως φαίνονται.

Εκείνη τη στιγμή επιστρέφει ο Γιος.

Γιος: Με συγχωρείτε που καθυστέρησα.

Επιθεωρητής 2: Δεν πειράζει. *(κοιτάζοντας κάπως συνωμοτικά την Κόρη και προσπαθώντας να αλλάξει κάπως το κλίμα)* Τι να συνέβη τελικά έξω;

Κόρη: Πρώτη φορά ακούστηκε τόσο δυνατός ήχος.

Επιστρέφουν οι γονείς κάπως αναστατωμένοι.

Πατέρας: Τελικά δεν ήταν κάτι. Ερευνήσαμε περιμετρικά όλο το κτήμα, αλλά δεν διαπιστώσαμε κάτι περίεργο.

Επιθεωρητής 2: Ευτυχώς!

Πατέρας: Μπορούμε να συνεχίσουμε κανονικά.

Κάθεται στον καναπέ με τους υπόλοιπους και κοιτάζει φευγαλέα τον Επιθεωρητή που κρατά σημειώσεις.

Πατέρας: Το ντοκιμαντέρ μας ολοκληρώθηκε. *(σηκώνεται από τον καναπέ και κλείνει τον προτζέκτορα)* Μπορούμε να συνεχίσουμε στην πιο σημαντική μας δραστηριότητα. *(απευθύνεται στον Επιθεωρητή)* Κύριε Επιθεωρητά, χαίρομαι που θα είστε παρών σε μία τόσο ιδιαίτερη οικογενειακή μας στιγμή, όπως είναι η Ένωση.

Μητέρα: Την ώρα αυτή όλοι γινόμαστε ένα, νιώθουμε ο ένας την ενέργεια του άλλου.

Πατέρας: Ελάτε να πάρουμε όλοι τις θέσεις μας.

Κάθεται δίπλα στους άλλους στον τετραθέσιο καναπέ κι ενώνουν τα χέρια. Κοιτάζουν όλοι ευθεία το μεγάλο επιτοίχιο ρολόι. Έχουν σφιγμένα τα χέρια κι ανασαίνουν κάπως βαριά. Μένουν έτσι παγωμένοι για αρκετή ώρα.

Πατέρας: Λήξη. Σας ευχαριστώ όλους γι' αυτή τη μοναδική στιγμή.

Κόρη: Ήταν διαφορετική η ενέργεια σήμερα.

Πατέρας: Ίσως λόγω και του επισκέπτη μας. Πρώτη φορά δείχνουμε κάτι τόσο ενδοοικογενειακό μας.

Κόρη: Αυτό θα είναι.

Επιθεωρητής 2: *(σηκώνεται από τη θέση του)* Σας ευχαριστώ γι' αυτή την όμορφη μέρα. Πλέον σας έχω καταλάβει όλους πολύ καλά. Αντίο σας.

Πατέρας, Μητέρα, Κόρη, Γιος: *(εν χορώ)* Αντίο σας.

11

Βγαίνοντας από το σπίτι ο νέος Επιθεωρητής αμέσως τηλεφωνεί.

Επιθεωρητής 2: Καλησπέρα σας... όχι... πλέον μου είναι αφόρητη αυτή η κατάσταση... ως παρατηρητής αισθάνομαι ότι βρίσκομαι σε χειρότερη θέση από τα ίδια τα παιδιά... εκείνα δεν αντιλαμβάνονται ακριβώς τί βιώνουν... εγώ έχω πλήρη εικόνα, βλέπω... απορώ πώς αντέξατε τόσα χρόνια αυτή την κατάσταση... μακάρι να μπορούσα να τους βοηθήσω... το ξέρω ότι δε γίνεται αυτό... κάποιες φορές έχω προσπαθήσει να την προσεγγίσω, αλλά πολύ σπάνια την πετυχαίνω εντελώς μόνη... πώς; Όχι, δεν έχω αντιληφθεί το παραμικρό... όχι, καμία παρατήρηση δεν μου έχει κάνει το τελευταίο διάστημα... μάλιστα... δηλαδή ακόμα δεν έχει γίνει κάποια ενέργεια αντικατάστασής μου; Είστε σίγουρος;... μάλιστα... σας ευχαριστώ. Καλό βράδυ.

12

Σαλόνι. Ο Πατέρας, η Μητέρα, η Κόρη κι ο Γιος σε παράταξη. Μπροστά τους στέκεται ο νέος Επιθεωρητής. Κυριακή ώρα 12.55 μ.μ..

Επιθεωρητής 2: Είναι πολύ εντυπωσιακό! Από τη Δευτέρα έως και την Πέμπτη δεν υπήρξε κανένα παράπτωμα.

Πατέρας: Ήμασταν όλοι πολύ συγκεντρωμένοι στους στόχους και τις δοκιμασίες.

Μητέρα: Και πολύ προσεκτικοί.

Επιθεωρητής 2: Πολλές δραστηριότητες, βαθμός δυσκολίας υψηλός κι όμως τα καταφέρατε. Εύγε.

Πατέρας: Υπήρξε μόνο μια μικρή παρασπονδία το Σάββατο.

Επιθεωρητής 2: Σας ακούω. Ημέρα Σάββατο.

Πατέρας: Τρεις ώρες εκκαθάριση της σοφίτας, μία ώρα χειροτεχνίες και μία ώρα συγγραφή ποιήματος.

Επιθεωρητής 2: Παραπτώματα;

Πατέρας: Στο εργαστήριο της ποίησης η Κόρη δεν κατάφερε να δημιουργήσει μια σωστή ομοιοκαταληξία.

Επιθεωρητής 2: Συγκεκριμένα.

Πατέρας: Της έδωσα τέσσερις λέξεις για να εντάξει οπωσδήποτε στο ποίημα κι έπρεπε να βρει άλλες τέσσερις για να κάνει τη ρίμα. Δυστυχώς, δεν μπόρεσε να κάνει ομοιοκαταληξία με τη λέξη «αγχόνη».

Επιθεωρητής 2: Ο Γιος πώς αντεπεξήλθε;

Πατέρας: Ο Γιος ήταν άφογος, ενώ η Κόρη χρειάστηκε πολύ χρόνο και τελικά δεν ολοκλήρωσε ποτέ το ποίημα.

Επιθεωρητής 2: Μάλιστα. Πραγματικά κρίμα.

Μητέρα: Δυστυχώς κύριε Επιθεωρητά.

Επιθεωρητής 2: Αυτή την εβδομάδα ήσασταν κοντά στο άριστα. Πολλές εβδομάδες είστε σχεδόν άφογοι, όμως οι δραστηριότητες αυτή την εβδομάδα είχαν μεγάλο συντελεστή δυσκολίας.

Πατέρας: Λυπούμαστε πολύ γι' αυτό.

Μητέρα: Κι εμάς θα μας χαροποιούσε πολύ να τα είχαμε καταφέρει.

Επιθεωρητής 2: Πάντα υπάρχει η επόμενη εβδομάδα.

Πατέρας: Δεν πτοούμαστε, θα αγωνιστούμε ξανά και ξανά μέχρι το άριστο αποτέλεσμα.

Επιθεωρητής 2: Είστε αξιέπαινος. Το Κράτος χρειάζεται, αλλά και δικαιούται υπηκόους σαν κι εσάς.

Πατέρας: Μας τιμάτε πολύ.

Επιθεωρητής 2: Η πρόσκαιρη απογοήτευση πρέπει να ενισχύσει τη θέληση για περαιτέρω βελτίωση.

Πατέρας: Όλη η οικογένεια αυτό επιθυμεί. *(απευθύνεται στους υπόλοιπους)* Έτσι δεν είναι;

Μητέρα, Κόρη, Γιος: *(εν χορώ)* Μάλιστα.

Κόρη: Μπορώ να προσθέσω κάτι;

Επιθεωρητής 2: Βεβαίως.

Κόρη: Θα ήθελα οι επόμενες εβδομαδιαίες δοκιμασίες να είναι εξίσου απαιτητικές.

Επιθεωρητής 2: Ό,τι ορίζει ήδη το Πρωτόκολλο. Δεν θέτω εγώ τις δοκιμασίες, μόνο ελέγχω τη σωστή εφαρμογή τους.

Πατέρας: *(θέλοντας να τελειώσει τη συζήτηση)* Μάλλον ήρθε η ώρα των ποινών.

Επιθεωρητής 2: Θα σας εκπλήξω αυτή την εβδομάδα. Δεν θα υπάρξει ποινή!

Μητέρα: Μα πώς;

Επιθεωρητής 2: Οι προσπάθειες σας είναι συγκινητικές. Παρά την ανεπάρκεια της Κόρης στην ποίηση σήμερα όχι μόνο δεν θα επιβάλω κάποια ποινή, αλλά θα σας ανταμείψω.

Πατέρας: Τι εννοείτε; Πώς γίνεται αυτό;

Επιθεωρητής 2: Με εντολή του Συμβούλου και τέως Επιθεωρητή σας το Κράτος σας ανταμείβει με τέσσερις σοκολάτες, μια για κάθε μέλος της οικογένειας.

Πατέρας: Αυτό είναι κάτι πρωτόγνωρο για μας. Δεν είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοιες χειρονομίες.

Επιθεωρητής 2: Μα την αξίζετε. Για το Κράτος είναι εκτιμητέα η τόσο εντατική προσπάθεια μιας οικογένειας.

Μητέρα: Μετά από τόσα χρόνια είναι κάτι ιδιαίτερο.

Πατέρας: Σας ευχαριστούμε πολύ κύριε Επιθεωρητά.

Επιθεωρητής 2: Δεν υπάρχει λόγος να με ευχαριστείτε. Θεωρήστε το ως ένα μικρό δείγμα ανταπόδοσης του Κράτους. Εγώ απλώς θα έχω τη χαρά να σας δω να απολαμβάνετε.

Πατέρας: Πότε πρέπει να τις καταναλώσουμε;

Επιθεωρητής 2: Στο πλαίσιο της Επιθεώρησης θα πρέπει να λάβει χώρα και η επιβράβυσή σας από το Κράτος.

Πατέρας: Μάλιστα. Θα το κάνουμε επιτόπου. Ας ξεινήσουμε.

Ξεκινούν όλοι ταυτόχρονα να τρώνε τις σοκολάτες. Είναι κάπως επιφυλακτικοί, αλλά δεν σταματούν καθόλου. Όσο τρώνε κοιτάζουν τον νέο Επιθεωρητή, ο οποίος είναι ελαφρώς νευρικός.

13

Σαλόνι. Ο Πατέρας και η Μητέρα αναίσθητοι, γερμένοι στον καναπέ. Η Κόρη κι ο Γιος όρθιοι κι αμίλητοι. Μπροστά τους στέκεται ο Επιθεωρητής. Κυριακή ώρα 14.30

Επιθεωρητής 2: Ήταν ο μόνος τρόπος να τελειώσει όλο αυτό.

Η Κόρη κι ο Γιος κλαίει και προσπαθούν να συνεφέρουν τους γονείς τους.

Επιθεωρητής 2: Έκανα αυτό που έπρεπε να είχατε κάνει εσείς οι δύο. Εδώ και πολύ καιρό.

Η Κόρη κι ο Γιος συνεχίζουν να είναι πάνω στα πτώματα του Πατέρα και της Μητέρας, προσπαθούν να ακούσουν τις καρδιές τους. Είναι σε κατάσταση σοκ.

Κόρη: (θρηνώντας) Όχι τους γονείς μας...

Επιθεωρητής 2: Οι πράξεις τους δεν δικαιολογούν τη λέξη αυτή.

Γιος: (ψελλίζοντας) Μας αγαπάνε...

Επιθεωρητής 2: Η ομηρεία δεν είναι αγάπη, είναι διαστροφή. Ακούστε με καλά, δεν υπάρχει Κράτος όπως το έχετε στο μυαλό σας, όπως σας το έβαλαν μάλλον.

Κόρη: (κλαίγοντας) Το Πρωτόκολλο...

Επιθεωρητής 2: Αν ήξερες πόσο διαφορετικά είναι τα πράγματα εκεί έξω. Υπάρχει έξω. Κι είναι πολύ διαφορετικό από την εκδοχή τους, πιστέψτε με. Τώρα πια δε μπορούν να σας κρατάνε εδώ, θα ζήσετε διαφορετικά, όπως όλοι οι άλλοι. Είχατε και έχετε κι εσείς αυτό το δικαίωμα. Ήταν μια πολύ εμπνευσμένη ιδέα, πρέπει να το παραδεχτώ. Όμως ήταν ταυτόχρονα κι αρρωστημένη.

Κόρη: (ουρλιάζοντας) Σταματήστε!!

Επιθεωρητής 2: Θέλω να μ' αφήσετε λίγο να σας εξηγήσω. Μη με διακόψετε. Ακούστε, όλο αυτό που έχετε ζήσει από τη μέρα που γεννηθήκατε δεν υπάρχει, ούτε και θα μπορούσε να υπάρξει. Εκείνοι, ο Πατέρας και η Μητέρα όπως

τους λέτε εσείς, έφτιαξαν χωρίς να σας ρωτήσουν έναν κόσμο για σας και προσπάθησαν να σας πείσουν για την πραγματική του υπόσταση. Έστησαν όλο αυτό το κόλπο με τους Επιθεωρητές, το Πρωτόκολλο και τον υποχρεωτικό εγκλεισμό για να σας ελέγχουν, να μη σας αφήσουν να ζήσετε όπως όλοι.

Κόρη: *(ουρλιάζοντας)* Είστε τρελός;!! Όλα είναι ψέματα!!

Επιθεωρητής 2: Όχι. Εκείνοι νόμιζαν ότι είναι το καλύτερο για όλους σας να αποκοπείτε από τον έξω κόσμο, ίσως από φόβο, ίσως από διαστροφή, πάντως όχι από αγάπη.

Γιος: *(σοκαρισμένος, με επιτακτικό τόνο)* Ποιός είστε;

Επιθεωρητής 2: Ένας ηθοποιός είμαι. Από ανάγκη ανέλαβα αυτό το ρόλο.

Κόρη: Κι ο προηγούμενος;

Επιθεωρητής 2: Ηθοποιός κι εκείνος, υπάλληλός τους.

Γιος: Τι υπάρχει τελικά στ' αλήθεια;

Επιθεωρητής 2: Υπάρχει ένας κόσμος μεγάλος και σκληρός, όμως μέσα σ' αυτόν μπορείς να περπατήσεις ελεύθερα.

Κόρη: *(πολύ έντονα)* Λέτε ψέματα!!

Επιθεωρητής 2: Δεν έχω λόγο να πω ψέματα. Όταν με ενημέρωσαν γι' αυτή τη θέση δεν πίστευα ότι υπάρχουν τέτοια μυαλά.

Γιος: *(εξαντλημένος)* Γιατί το κάνατε;

Επιθεωρητής 2: Είχα ανάγκη τα χρήματα. Και στην αρχή δε μου ήσασταν και τίποτα, μόνο κάποιοι νέοι θεατές της υποκριτικής μου.

Κόρη: *(κοιτώντας τον με μίσος κατάματα)* Και γιατί τώρα αυτό;

Επιθεωρητής 2: Γιατί... γιατί... γιατί δε θέλω να είστε ούτε μια μέρα ακόμα φυλακισμένοι εδώ μέσα. *(πολύ φορτισμένος)* Αρκετά ζήσατε εκτός πραγματικότητας! Κι όχι μόνο αυτό... *(απευθύνεται στην Κόρη)* Θα ήσουν πολύ διαφορετική στον έξω κόσμο...

Κόρη: *(πολύ ειρωνικά)* Στον έξω κόσμο; Δεν υπάρχει έξω κόσμος!

Επιθεωρητής 2: Το ‘ξερα ότι θα είναι δύσκολο να πειστείτε. Ελάτε εδώ. (ανοίγει το χαρτοφύλακά του και βγάζει αρκετές εφημερίδες και περιοδικά) Αυτά εδώ είναι σημερινές εφημερίδες και περιοδικά. Ξεφυλλίστε τα λίγο.

Η Κόρη κι ο Γιος μένουν εμβρόντητοι. Αρχίζουν να ξεφυλλίζουν τα έντυπα και κοιτάζονται κάθε λίγο.

Κόρη: (με τρεμάμενη φωνή) «Αναμένονται χιλιάδες νέοι διορισμοί εκπαιδευτικών στα σχολεία όλης της χώρας».

Γιος: (με δυνατή φωνή) «Παραδόθηκαν σήμερα στο κοινό οι τρεις νέοι σταθμοί του μετρό, οι οποίοι θα εξυπηρετούν ημερησίως 300.000 επιβάτες».

Κόρη: (πολύ φορτισμένη) «Πώς να κάνετε το γύρο του κόσμου με τρένο».

Γιος: «Κατά την πανεργατική απεργία χιλιάδες εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν έξω από το κτήριο του Κοινοβουλίου».

Κόρη: «Η 70^η Επέτειος για την ίδρυση της UNESCO ήταν αφιερωμένη στη μνήμη του αγωνιστή της Ειρήνης και της Συμφιλίωσης ανάμεσα στους λαούς, στον κοσμογάπητο ηγέτη της Νοτίου Αφρικής, τον αείμνηστο νομπελίστα Ειρήνης Νέλσον Μαντέλα».

Γιος: «Τί αλλάζει σε πρόστιμα του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας κι εξετάσεις οδήγησης». (σοκαρισμένος) Δε μπορώ να διαβάσω άλλα... δεν...

Επιθεωρητής 2: Έχω και κάτι ακόμα. (Ανοίγει το κινητό του τηλέφωνο) Εδώ υπάρχουν πολλές εικόνες από τον έξω κόσμο, μουσική, τραγούδια, παραστάσεις, άνθρωποι. Δείτε σας παρακαλώ. (Δίνει το κινητό στην Κόρη, της ανοίγει το πρώτο βίντεο και περιμένει αντιδράσεις).

Ακούγεται το βίντεο: «Ρεκόρ επισκεψιμότητας σημειώθηκε φέτος στα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου. Το μουσείο του Λούβρου στο Παρίσι για μία ακόμα χρονιά οδηγεί την κούρσα των δημοφιλέστερων μουσείων παγκοσμίως. Συγκεκριμένα, έχοντας δεχτεί πάνω από έντεκα εκατομμύρια επισκέπτες αφήνει πίσω του το Μητροπολιτικό Μουσείο της Νέας Υόρκης, αλλά και το μοναδικής πολιτιστικής αξίας αρχαιολογικό μουσείο του Καΐρου. Σημειωτέον, για πρώτη φορά στη λίστα εμφανίζεται κι η πινακοθήκη του Πεκίνου, αλλά και το μουσείο Malba του Μπουένος Άιρες».

Ο Επιθεωρητής παίρνει στα χέρια του το κινητό τηλέφωνο κι ανοίγει ένα ακόμα βίντεο. Δίνει το κινητό στο Γιο.

Ακούγεται το βίντεο: «Την απροσδόκητη χειμερινή καλοκαιρία εκμεταλλεύτηκε πλήθος κόσμος γεμίζοντας ασφυκτικά τα πάρκα και τις πλατείες της πρωτεύουσας χθες ημέρα Κυριακή. Πολλοί γονείς βρήκαν την ευκαιρία να κάνουν βόλτα με τα παιδιά τους, ενώ και πολλοί ηλικιωμένοι απόλαυσαν ένα χειμωνιάτικο περίπατο. Η κοσμοσυρροή αυτή προκάλεσε κι ένα μίνι κυκλοφοριακό έμφραγμα στους δρόμους, αφού η εικόνα θύμιζε εργάσιμη μέρα σε ώρα αιχμής. Το κύμα καλοκαιρίας αναμένεται να συνεχιστεί και τις επόμενες ημέρες».

Κόρη: (επιστρέφει το κινητό στον Επιθεωρητή κοιτάζοντας τον Πατέρα και τη Μητέρα στον καναπέ) Τι τους κάνατε;

Επιθεωρητής 2: Την τελευταία φορά που επικοινωνήσε ο πατέρας σας με το γραφείο μας ζήτησε να στήσουμε μια σινητή επιβράβευσης για να πάρετε δύναμη και να συνεχίσετε.

Κόρη: Οι σοκολάτες;

Επιθεωρητής 2: Ναι. Αυτό ήταν ιδέα του γραφείου. Μου έδωσαν τις σοκολάτες, όμως στις δύο που έδωσα σ' εκείνους έβαλα μια ουσία... ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω για να κερδίσετε την ελευθερία σας. Μόνο έτσι θα ζούσατε πραγματικά και μόνο έτσι θα έβρισκες τον εαυτό σου...

Κόρη: (έξαλλη) Σκοτώσατε τους μόνους ανθρώπους που μας αγαπούσαν!

Επιθεωρητής 2: Δεν γινόταν αλλιώς. Σε κανέναν δεν αξίζει τόση «αγάπη» και «προστασία».

Κόρη: Γιατί έτσι; Γιατί δεν πήγατε να τους καταδώσετε;

Επιθεωρητής 2: Είχαν τόση επιρροή πάνω σας που ακόμα κι αν έμπαιναν στη φυλακή θα έβρισκαν τρόπο να σας εξουσιάζουν. Τόσα χρόνια αυτό έκαναν. Θα έπαιζαν πάντα με το μυαλό σας, θα σας είχαν δέσμιους ακόμα κι από μακριά. Μόνο έτσι θα είχατε μια πιθανότητα να επανέλθετε... λάθος, να έρθετε για πρώτη φορά στον κόσμο. Έπρεπε να σας απαλλάξω.

Κόρη: (φωνάζοντας) Από τους γονείς μας; Ακούτε τί λέτε;

Επιθεωρητής 2: Δεν ήταν εκείνοι που νομίζατε! Κι ούτε καταλαβαίνετε τί έχετε χάσει ως τώρα.

Κόρη: Κάνετε λάθος. Μόνο κερδισμένοι είμαστε.

Επιθεωρητής 2: Δεν υπάρχει κανένα κέρδος όταν ζεις σα ζωντανός νεκρός, σα φυλακισμένος που δεν ξέρει καν το λόγο που είναι στη φυλακή. Αξίζει να μην ζεις ελεύθερος μόνο και μόνο για να είσαι ασφαλής;

Γιος: Γιατί να σας εμπιστευτούμε;

Επιθεωρητής 2: Θέλω να σας βοηθήσω. Μη φοβάστε. Ελάτε μαζί μου έξω από δω... τουλάχιστον να δείτε πώς είναι.

Τα παιδιά κοιτάζονται πολύ έντονα. Η Κόρη παίρνει το Γιο από το χέρι και τον πηγαίνει στον καναπέ. Κάθονται δίπλα στους γονείς τους κι ενώνουν τα χέρια τους με τα δικά τους αναπαριστώντας μια σκηνή Ένωσης.

Κόρη: Άλλη απορία για τους ελέφαντες;

Γιος: Γιατί τα μάτια τους είναι πάντα θλιμμένα;

Κόρη: Δεν είναι θλιμμένα. Έτσι είναι.

Γιος: Κι όμως εγώ βλέπω κάτι. Μια μελαγχολία. Και δεν είναι και λογικό. Ζουν ελεύθεροι στη φύση και είναι θλιμμένοι;

Κόρη: Αυτό είναι δικό σου συμπέρασμα. Εγώ δεν τους βλέπω θλιμμένους. Κι ύστερα τί εννοείς ελεύθεροι; Όλοι ελεύθεροι ζούμε, απλώς οφείλουμε να προσέχουμε. *(κοιτάζοντας πολύ ψυχρά τον Επιθεωρητή)* Θα σας περιμένουμε την άλλη Κυριακή στις 12 ακριβώς.

ΤΕΛΟΣ